

บทนำ

เหตุการณ์ในอดีต

บริเวณทุ่งโล่งกว้างที่เขียวขจีและอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์หลากหลายชนิดของพื้นที่ที่ไกลสุดลูกหูลูกตาซึ่งอยู่ในความครอบครองของตระกูลคิรานอฟ ตั้งอยู่บนเขาใหญ่ เป็นอาณาจักรที่ครอบคลุมธุรกิจแบบครบวงจร มีตั้งแต่สนามกอล์ฟ สนามแข่งรถ ฟาร์มม้า รีสอร์ท ไร่องุ่น รวมไปถึงธุรกิจพัฒนาที่ดินเพื่อเพิ่มมูลค่าให้มากยิ่งขึ้น สุดอาณาเขตของคิรานอฟด้านหนึ่งติดกับภูเขาสูงใหญ่ ด้านหนึ่งจะมีลำธาร น้ำตก และกั้นอาณาบริเวณโดยรอบด้วยรั้วลวดหนามสูงหนึ่งเมตรห้าสิบ และจะมีเวรยามตระเวนตรวจตราตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

ใกล้กับอาณาจักรคิรานอฟเป็นไร่นาสวนผสม แต่ก็เน้นปลูกกุหลาบเป็นส่วนใหญ่ มีพื้นที่เพียงสองไร่ เจ้าของสวนชื่อลัดดา เป็นอดีตคนงานของคิรานอฟ ได้ที่ดินผืนนี้เป็นของขวัญแต่งงานจากเจ้านายผู้ใจดีของเธอที่เมตตามอบที่ดินให้ทำกินเพื่อสร้างครอบครัวร่วมกับสามี แต่สามีก็ตายจากทิ้งให้เธอดูแลลูกสาวสองคน จนกระทั่งคนโตได้สามีเป็นชาวต่างชาติแล้ว

ชวนกันไปอยู่นิวยอร์กสองสามปีมาแล้ว เธอจึงอยู่กับลิลลดา ลูกสาวคนเล็ก
ปลูกกุหลาบขายและทำไร่นาสวนผสมไปด้วย

“ลิลลี่ กุหลาบครบแล้วนะลูก เอาไปส่งได้แล้ว เดี่ยวจะไม่ทัน”
คนเป็นแม่ร้องบอกมาจากโต๊ะสำหรับจัดวางกุหลาบใส่ห่อเพื่อส่งให้ลูกค้า
ขาประจำซึ่งเป็นลูกค้ารายใหญ่ของสวน

“โอเคค่ะแม่” หญิงสาวร่างอวบผู้มีผิวขาวอมชมพูเอ่ยรับ เธออยู่ใน
ชุดกางเกงหมี่เป็นเอี้ยมสีชมพูซึ่งเป็นสีโปรด เลื้อยยึดตัวในเป็นสีชมพูอ่อน
เข้ากับพวงแก้มที่ป่องและแดงระเรื่ออยู่ตลอดเวลา เหงื่อเม็ดเล็กผุดพราว
อยู่ตามไรผมสีน้ำตาลเข้มที่ยาวถึงกึ่งกลางหลังและถูกมัดรวบเป็นหางม้า
ดวงตากกลมโตราวเม็ดลำไยรับกับแผงขนตาวาวเป็นแพขนตา จมูกโตง
แหลมเล็กได้รูป ปากสีชมพูอิ่มเต็ม บนศีรษะสวมหมวกปีกกว้างกันความ
ร้อนจากแสงแดด แม่จะเป็นช่วงเช้าตรู่ของวันก็ตาม

“แล้วของคุณคือทะเลาะ” ลิลลดาปรับหน้าที่ซึ่งจักรยานส่งดอกกุหลาบ
ให้กับอาณาจักรคิรานอฟมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กตัวน้อย ทุกเช้าเธอต้องขี่ข้าม
สะพานไม้ที่พาดผ่านห้องร้องซึ่งเป็นปลักโคลนไว้ให้หมูที่เธอกับแม่เลี้ยงไว้
ขายได้ลงไปนอนเล่น จากนั้นจึงผ่านประตูเข้าไปในบริเวณที่กว้างขวาง
สุดลูกหูลูกตา เพื่อนำกุหลาบไปส่งให้บ้านพักแต่ละหลัง

“เตรียมไว้แล้วเหมือนเดิม”

“โอเคค่ะ เดี่ยวหนูจัดการให้เรียบร้อยเลย” คนเป็นลูกบอกเสียงใส
อย่างไม่เกียงงอนในหน้าที่ที่ต้องทำ เพราะสิ่งหนึ่งที่ดึงดูดความสนใจก็คือ
หนุ่มโมสโตลูกครึ่งสุดหล่อห้าคนของคิรานอฟ ที่สาว ๆ ทั่วเมืองต่างฝันถึง
และอยากอยู่ใกล้มากที่สุด โดยเฉพาะเพื่อนในชั้นเรียนของเธอนั้น ต่างก็
พากันอิจฉาที่เธอมีโอกาสได้ใกล้ชิดหนุ่มโมสโตในฝัน จนอยากจะมาช่วยเธอ
ส่งดอกไม้ แต่เธอก็ปฏิเสธไป แล้วประกาศกับเพื่อนๆ ว่าเธอจะต้องได้
ผู้ชายคนใดคนหนึ่งเป็นสามีของเธอให้ได้

คิดมาถึงตรงนี้ก็หัวเราะอยู่ในใจที่โดนเพื่อนล้อเลียน แล้วบอกว่า

เธอจะจงทั้งทำคนไม่ได้ ต้องแบ่งให้เพื่อนบ้าง แต่เธอก็ออกไปว่ายังไม่รู้ จะจับคนไหนติด เพราะตอนนี้ยังต้องเรียนหนังสือให้จบก่อน ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงเข้ามหาวิทยาลัย เธอจึงต้องสนใจการเรียนให้มาก สิ่งที่ได้ในตอนนี้ก็คือ ขอแค่แหะโลมด้วยสายตาไปก่อน

“ลิลลี่ มาช่วยยกตะกร้าสิลูก” เสียงเรียกของคนเป็นแม่ทำให้ลิลลดาตื่นจากความคิดก่อนจะรีบยกตะกร้าใส่รถ

“อย่ามัวเถลไถลนะ วันนี้จะมึนนักเรียนจากโรงเรียนบ้านโนนสูงมาขอเยี่ยมชมไร่นาสวนผสมของเราละ ลูกไม่ลืมใช่ไหม”

“ไม่ลืมค่ะ หนูส่งเสริมจะรีบกลับมาเตรียมตัว”

“เดี๋ยวแม่จะไปเตรียมกับข้าวไว้ให้”

“ได้ค่ะ แต่แม่อย่าทำเยอะนะ หนูอยากลดความอ้วน”

คนเป็นแม่เงยหน้ามองลูกสาวด้วยสายตาเอ็นดู ก่อนพุดขึ้น

“แม่ไม่เห็นลูกจะอ้วนอะไรมาเลย”

“แม่นะ หนูไม่อ้วนได้ยังไง เอาก็ไม่มี ไข่เจียวมันล้นหนูทุกวันว่าอ้วนเหมือนหมูที่เลี้ยงไว้ นี่ถ้าหนูยกขาเตะมันไหว หนูเตะปากมันไปแล้ว ฮือ!” คนเป็นลูกเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“เพราะฉะนั้นแม่ต้องอย่าทำกับข้าวอร่อยมาก หนูจะได้กินน้อยๆ แล้วหนูจะได้ผอม พอผอมแล้วหนูจะไปยกขาเตะปากไข่เจียวให้ได้”

“โอเค งั้นแม่จะทำผักลวกไข่ต้มให้กินกับน้ำพริกตาแดงก็แล้วกัน”

“ก็ได้ค่ะ หนูไปนะค่ะ” ลิลลดาบอกเสียงใส่พลาจววดขาขึ้นขี้จรรย์านที่มีตะกร้าดอกกุหลาบอยู่ตรงอานเหล็กด้านหลัง แล้วชี้ออกจากสวนผ่านไปยังประตูไม้ระแนงที่กั้นอาณาเขตคิรานอฟกับสวนกุหลาบลัดดาไว้

สองข้างทางที่รถจักรยานคันเก่าขี่ผ่านยังคงร่มรื่นด้วยต้นไม้ยืนต้นที่เน้นการบำรุงดูแลอย่างดี ที่นี้จึงเขียวขจีไปด้วยพืชพันธุ์หลากหลายชนิด อีกทั้งสนามหญ้าที่ปูลาดเข้าสู่บ้านพักแต่ละหลังก็สวยงามและถูกตัดอย่างมีระเบียบ ยิ่งเพิ่มความโดดเด่นให้กับบ้านหลังใหญ่ของทายาทคิรานอฟ

ทั้งห้าที่ปลูกในต่างสไตส์กัน และตั้งห่างกันมากสำหรับเด็กสาวที่มีเพียงจักรยานปั่น

แต่วันนี้การปั่นจักรยานทำให้เด็กสาวต้องชะลอแรงถีบของขาลง เมื่อตรงสนามกว้างนั้นมีชายหนุ่มสี่คนกำลังเล่นเตะฟุตบอลกันอย่างสนุกสนาน หลังเธอส่งดอกกุหลาบเสร็จ ช่างเป็นค่าแรงที่คุ้มสำหรับเธอ ยิ่งนัก

“ว้าว ถอดเสื้อเล่นอีกแล้วหรือคะคุณพี่ มันน่าถ่ายรูปไปฝากเพื่อนๆ จังเลย” สาวน้อยจอดจักรยานตรงริมสนาม มองเห็นคู่แฝดคนโตคือ อาชญ อาชา คีรานอฟ ที่หน้าตาเหมือนกันจนเธอแยกไม่ออก พวกเขาสองคน กำลังตะโกนโหวกเหวกวิ่งไล่ลูกฟุตบอลกับฝ่ายตรงข้ามคืออัศวินท์กับ อชิรวัฒน์ ที่หน้าตาคมเข้มไม่แพ้กัน อีกทั้งรูปร่างสูงใหญ่และเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อทำให้ลิลลดาถึงกับมองด้วยความเพลิดเพลิน

ร่างสูงใหญ่ของ อัศวินท์ คีรานอฟ ทายาทลำดับสามของตระกูล เพิ่งจะวาดขาลงจากรถจักรยานราคาแพงที่เขามักจะปั่นออกกำลังในตอนเช้า ทุกวัน และวันนี้ก็เป็นอีกหนึ่งวันที่เขาเจอสาวน้อยลิลลดาตรงริมสนามฟุตบอล ที่พิกัดบ่อนของพวกเขาชอบมาเตะเล่นเพื่อออกกำลังกายไปในตัว

ดวงตาคมสีน้ำตาลเข้มจับจ้องมายังหญิงสาวร่างอวบผิวขาวอมชมพู ด้วยความเอ็นดู ประหนึ่งว่าถ้าลิลลี่เป็นดอกไม้ เขาก็เอ็นดูมาตั้งแต่ลิลลี่ เพิ่งจะแรกผลิเป็นดอกตูม และเตรียมจะผลิบาน จนมาถึงตอนนี้ลิลลี่ดอกนั้น เริ่มผลิบานเป็นสาวแรกรุ่น เขาก็ยิ่งเอ็นดูมากขึ้น แล้วทำตัวเป็นแมลงภู่ออย กางปีกปกป้อง ไม่ให้แมลงตัวอื่นมาชอนไช เพื่อที่วันหนึ่งเขาจะได้ครอบครอง ลิลลี่ดอกไม้ที่กลีบสด กลิ่นหอมอ่อนๆ และสวยงามแต่เพียงผู้เดียว

“เธอกำลังมองหาฉันหรือเปล่า” เขาถามเสียงทุ้มแบบเข้าข้างตัวเอง ไว้ก่อน เพราะลิลลดาหยุดยืนมองอยู่นานแล้ว

“หุ้ยคุณคืท” สาวน้อยหันมาเบ้หน้าใส่ พลางย่นจมูกล้อเลียน นึกขำ ที่เขามักพูดเข้าข้างตัวเองอยู่เสมอ ก่อนจะยิ้มแยกเขี้ยวใส่จนเห็นฟันเรียงกัน

สวย พวงแก้มแดงปลั่งราวกับสีของกุหลาบในตะกร้าทำยรถจักรยานเมื่อ
ชายหนุ่มตรงหน้าคืออคินทร์ ทายาทคนกลางของคีรานอฟในวัยยี่สิบเก้าปี
“หุยอะไร ฉันว่าจะเก็บค่ามาตุ甫ตบอลจากเธอนะลิลลี่”

“คุณคืทอย่างกนักเกลย หนูก็แค่แพะโลมด้วยสายตาเท่านั้นแหละ”
คนพูดแทบระงับความตื่นเต้นไม่อยู่ เมื่อทายาทคนกลางของคีรานอฟหยุด
ทักทายพูดคุยด้วย อันที่จริง บรรดาชายหนุ่มของบ้านคีรานอฟนั้นให้ความ
เอ็นดูเด็กสาวทุกคน แต่มีเพียง อคินทร์ คีรานอฟ เท่านั้นที่ทำตัวสนิทสนม
ราวกับเพื่อนสนิท จึงมักพูดคุยหยอกล้อได้มากกว่าปกติ

“แก่แดดนักระเราณะ แล้วกุหลาบของฉฉนล่ะอยู่ไหน” คนถามมอง
ไปยังตะกร้าหน้ารถที่มีกุหลาบดอกใหญ่พิเศษห่อกระดาษมาเรียบร้อย

“เตรียมมาแล้วตามล่ัง ลิบสองดอกเหมือนเดิม” มือเรียวสวยเอ้อม
หยิบส่งให้

“ขอบใจ” เขารับมาแล้วก็สูดดมอย่างสดชื่น

“คุณคืทล่ิงทำไมทุกวันคะ ลิบสองดอกทุกคั้งด้วย มีความหมาย
อะไรหรือเปล่า”

“ฉฉนชอบกลิ่นและความหมายของมัน แต่เธอคงไม่ยากรู้หรือคะ”

“อยากรู้อยู่เหมือนกันคะ สรุปรหมายความว่ายังไงคะ ซื่อให้ตัวเอง
ด้วย”

“อยากรู้ก็ไปหาเอาเองสิ ในกุเกิลเยอะแยะ แต่แม่เธอน่าจะปลูกดอกไม้
อย่างอื่นด้วยนะ อย่างเช่น” เขาไม่พูดต่อ แต่ดมดอกกุหลาบในมือไม่เลิก

“อย่างเช่นอะไรคะ พุดแล้วก็ไม่พุดให้หมด”

“ลิลลี่ไง สีชมพูอ่อนๆ ราคาดีอยู่นะ หอมด้วย” อคินทร์บอกหน้าตาเฉย
แต่ในดวงตาไหวระริกกับผิวแก้มของลิลลี่ตัวจริงที่แดงแข่งกับกลีบกุหลาบ
สีแดงที่เขาดมดม

“เอาตั้งค้ค่ากุหลาบมาคะ” มือเรียวสวยแบกหลบเกลื่อนความซัดเซิน
ไม่ยอกจะคิดเข้าข้างตัวเองว่าเธอกำลังโดนทายาทคีรานอฟล่่าดับสามชาย

ขนมจีบ และไม่ใช่เพียงจะมาขาย เธอมั่นใจว่าเขาขายมาหลายปี ผู้ชายสายอ่อย
สินะ!

“ไม่ต้องทอน” ธนบัตรใบละหนึ่งพันบาทวางลงในมืออย่างเต็มใจ

“ขอบคุณค่ะ แต่ถามหน่อยสิ เอาไปให้สาวๆ ที่บริษัทใช้ปะ”

“ฉันอยากให้เห็นในห้องนอนฉันจัง”

“ทำไมคะ”

“อ้าว ก็ถามว่าเอากุหลาบไปไว้ไหน ฉันก็บอกอยู่นี่ไงว่าในห้องนอน”

ลิลลดาปรายตาค้อน ก้อนหินไปจับแฮนด์จักรยานแก้ไข้

“ค้อนทำไม หรือไม่เชื่อ ถ้าไม่เชื่อก็แวะไปดูได้ทุกวันนะ”

“หนูไปดีกว่า คุณก็ทไม่น่ามาขัดคอกการดูฟุตบอลนัดพิเศษของหนูเลย
ซี” ลิลลี่เบ้หน้าจนมุมกล้อเลียน ก่อนผลักร่างสูงให้พ้นทาง

“เฮ้ คีท ไม่น่ามาเล่นกับเราเธอ” อาชญู๊วิงมาถามตรจิมสนาม

“สงสัยว่าคีทมันอยากขี่จักรยานไปส่งลิลลี่มากกว่ามั้ง” อาซาเอ่ยยิ้มๆ

พลางยกมือขึ้นรับไหว้เด็กสาว

“สวัสดิ์ค่ะพี่อาซา พี่อาชญู”

“หวัดดี มาเล่นบอลด้วยกันไหม” อาซาเอ่ยชวนเด็กสาวหน้าตาเฉย

“ไม่หรอกค่ะ หนูคงไล่เตะครุบกับแทน”

“เฮ้ คีท ไม่มีกรรมกรมากำกับเส้นเลยนะ วันนี้ตื่นสายเธอ” อัศวินทร์
เอ่ยทักพี่ชาย

“ตื่นสายที่ไหน ฉันไปขี่จักรยานมา” คนเป็นพี่ร้องบอก

“หวัดดีค่ะพี่อัศวิน พี่ชินด้วยค่ะ” ลิลลดาต้องพนมมือขึ้นไหว้ทายาท

สองคนสุดท้องใหม่

“หวัดดีลิลลี่ คีท นายคงไม่อยากเตะบอลกับพวกเราใช่ไหม” อัศวินทร์
เอ่ยถาม เขารู้ดีว่าพี่ชายมีความเอ็นดูเด็กสาวไม่ใช่หน่อย

“พี่ๆ ค่ะ พี่ๆ มายืนพร้อมหน้าพร้อมตาแบบนี้ หนูขอเซลฟีได้ไหม”

“โน้!” ทั้งสี่คนพูดขึ้นพร้อมกัน แล้วพากันวิ่งกลับเข้าไปในสนามใหม่

อีกครั้ง

“โห หวงตัวน่าดูเลย” ลิลลดาบ่นด้วยความเสียดาย เพราะน้อยครั้งที่จะเจอพี่น้องศิรานอฟอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา

“ฉันรู้นะว่าเธอจะเอารูปไปอวดเพื่อนๆ”

“ก็ใช่ล่ะสิคะ งั้นหนูถ่ายกับคุณศัพท์นะ”

อคินทร์ไหวไหล่แบมือก่อนพูดขึ้น

“ได้ ไม่มีปัญหา” คำอนุญาตนั้นทำให้ลิลลดาต้องหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเปิดแล้วถอยขึ้น แต่ด้วยความที่แขนสั้น ทำให้อคินทร์ต้องเป็นฝ่ายจับโทรศัพท์นั้นเอง ก่อนย่อตัวลงพลงเหยียดแขนไปวางกับรั้วที่หญิงสาวยื่นพิง แล้วยกสองนิ้วชูขึ้นเป็นสัญลักษณ์สู้ค้ะกับรอยยิ้มแสนหวาน

“ขอบคุณค่ะ สวยไหมคะ หนูอ้วนหรือเปล่า ขอดูก่อน” เธอเอียงหน้าเข้าไปดูใกล้รูปร่างสูงที่หอมกรุ่นไปด้วยกลิ่นน้ำยาโกนหนวดที่คุ้นเคย

“ทำไมผู้หญิงชอบห่วงเรื่องอ้วนตอนถ่ายรูป” อคินทร์ถามโดยไม่หันไปมองสาวน้อยเจ้าของพวงแก้มสีชมพู ให้ตายเถอะศัพท์ นายห้ามคิดอะไรเกินเลยกับเด็กอายุสิบแปดนะเว้ย น้องยังต้องเรียนอีกหลายปี แต่กลิ่นแก้มกลิ่นกายหอมพอบๆ กับกลิ่นกุหลาบทั้งสวนแบบนี้ เขาคงต้องทำตัวเหมือนแมลงภู่อุตดมความหอมพอให้ชื่นใจไปก่อน

“ก็หนูอ้วน”

“เธอเชื่อฉันนะลิลลี่ เธอไม่อ้วน หนูกำลังสวยเลย โดยเฉพาะตรงนี้” นิ้วชี้แข็งแรงจิ้มไปที่หน้าจอโทรศัพท์แทน ทั้งที่ใจอยากจิ้มไปที่ผิวแก้มหอมๆ มากกว่า

“อะไรคะ แก้มเธอ” ลิลลดายังคงสนใจมองภาพในจอโทรศัพท์ที่นิ้วชี้แข็งแรงจิ้มอยู่บนหน้าของเธอ

“ใช่ แก้ม”

“หนูว่ามันใหญ่ เนื้อเยื่อ อวบไปนิด” พูดแล้วก็ยกมือขึ้นลูบแก้มก่อนจะรื้อนฝ่ากับแววตาคมเข้มที่ทอดมองจนเธอรู้ลึกซึ้งชัดเจน

“สวยอยู่ ส่งให้ฉันด้วย” อคินทร์ต้องส่งโทรศัพท์คืน เพราะขืนยื่นอยู่ตรงนี้นาน เขาคงโดนข้อหาพวักผู้เยาว์

“แต่คุณคิดซื้อไหม รูปนี้ละ รับรองว่าเพื่อนๆ มันต้องกรี๊ดสลบแน่เลย” ลิลลดาบอกเสียงใสด้วยความปลาบปลื้ม ก่อนกดส่งรูปให้ชายหนุ่มผ่านทางไลน์เรียบร้อย

“จะกลับหรือยัง ฉันจะไปส่งไหม”

“หนูกลัวรถจะยางแบนลึคะ” คนพูดยิ้มจนตาหยี นึกในใจว่าต้องลดความอ้วนจริงจิงแล้ว เวลาเขาขี่จักรยานแล้วมีเธอซ้อนท้ายจะได้ไม่หนัก และถ้าเธอลดจนหุ่นผอมเพรียวได้ก็จะได้ใส่เดรสกระโปรงยาวสีหวานๆ เกะหลังเขา แล้วให้เขาขี่พาไปเที่ยวในทุ่งกว้างที่ดอกหญ้าปลิวฟุ้งกระจายอยู่ในสายลมแสงแดด โอ้ย ประมาณซีรี่ส์เกาหลีเลย

“ตกลงจะยื่นยิ้มอีกนานไหม” คำถามของเขาทำให้แก้มป่องนั้นยิ่งแดงมากขึ้น

“หนูขี้อเองดีกว่าค่ะ”

“มันใกล้ ฉันว่าเธอควรใช้รถกระบะหรือไม่ก็จักรยานยนต์ฟ่งข้างนะ” อคินทร์เป็นฝ่ายจับแฮนด์จักรยาน

“หนูขี้อเองดีกว่า หนูจะได้ลดน้ำหนักด้วย ช่วงนี้อ้วนเกินไปแล้ว”

“อีกแล้ว พูดเรื่องอ้วนอีกแล้ว ใครว่าเธออ้วน” ถามแล้วก็ไล่สายตา มองเด็กสาวตรงหน้าที่เขาไม่เห็นว่าจะมีส่วนไหนเป็นตำหนิ มีแต่ดวงตาที่แวววาวสดใส รอยยิ้มที่มีเสน่ห์ชวนให้หลงใหล ยิ่งแก้มป่องสองข้างนั้นแดงระเรื่ออยู่ตลอดเวลา เขาก็ยิ่งรู้สึกที่เด็กสาวสวยน่าเอ็นดู

“ไอ้แจ๊ค ที่พ่อมันขายข้าวมันไก่”

“จะให้ฉันจัดการให้ไหม” ถามแล้วก็วาดขาขึ้นนั่งบนอานด้านหน้า

“คุณคิดห่ะ ไอ้แจ๊คมันเพื่อนหนูนะ แล้วก็อายุสิบแปดเอง ถ้าคุณคิดไปทำอะไรมัน จะกลายเป็นผู้ใหญ่รังแกเด็กหรือเปล่า”

“แต่เด็กปากหมาอย่างมันสมควรโดนสั่งสอน ขึ้นมา เตียวสายจะ

แด่ศรีธน”

“แล้วรตคุณคืทีละคะ”

“เดี๋ยวลูกน้องฉันมาเก็บให้เองแหละ ไปเถอะ”

ลิลลดาเลยต้องขยับขึ้นนั่งบนที่นั่งซ้อนท้ายซึ่งเป็นเหล็ก ก่อนจะถูก
มือหนาจับมือเธอไปจับตรงเอวของขาไว้ แล้วขี่พาไปตามเส้นทางที่ตรงไป
ยังร้านข้าวมันไก่

“คุณคืทีจะไปไหน”

“นั่งเฉยๆ เดี๋ยวรู้เอง” คนตัวโตขี่ผ่านทุ่งกว้างที่เป็นอาณาเขตของ
คิรานอฟ บางแห่งก็สวนองุ่น บางแห่งก็ทำเป็นรีสอร์ตและจัดสวนให้สวยงาม
สำหรับให้นักท่องเที่ยวได้แวะพักและถ่ายรูป ชีตรงไปอีกหน่อยก็จะเป็น
ทุ่งหญ้าที่กำลังออกดอกขาวและปลิวกระจายล่อลมจนฟุ้งไปทั่วบริเวณ

“อยากถ่ายรูปใหม่”

“อู๊ย ได้เหอะคะ”

“ก็ถึงถามอยู่นี่ไง อยากถ่ายใหม่ เพื่อเธอจะไปอวดเพื่อนๆ ว่าได้
ถ่ายรูปกับหนุ่มหล่ออย่างฉันด้วย”

ลิลลดายิ้มเขิน พวงแก้มที่แดงอยู่แล้วยิ่งแดงมากขึ้นตัดกับผิวขาว
อมชมพู ยิ่งทำให้ดวงหน้ากระจ่างใสจนคนตัวโตมองเพลิน

“แต่อู๊ย หนูต้องรีบกลับไปเตรียมตัว วันนี้จะมีนักเรียนมาดูงาน
ที่สวนเราคะ” สาวน้อยเปลี่ยนใจเพราะใจเต้นตุ้กตุ้กกับแววตาคมกริบ
บาดใจ อู๊ย ทำไมแววตาหวานอย่างนี้ จ้องแบบนี้ หนูตัวบิตเป็นเกลียว
แล้วคะคุณคืททา

“ถ่ายก่อนยังทัน เดี๋ยวฉันขี่ไปส่งอยู่ดี” ร่างสูงจัดแจงจอดจักรยาน
ไว้ริมทางแล้วจูงสาวน้อยให้เดินตาม

สาวน้อยเลยต้องเดินตามไปในทุ่งหญ้าโล่งกว้าง แล้วเซลฟี่กับทายาท
ลำดับสามของคิรานอฟไปหลายสิบรูป แต่พอเธอขอถ่ายเดี่ยว เขาก็ถ่ายให้
เพียงรูปเดียว อ้างว่าเดี๋ยวลเวลาไม่พอ

“วันหลังมาถ่ายใหม่ ฉันจะเอากล้องตัวใหญ่มาถ่ายให้”

“ก็ได้ค่ะ” ลิลลดาขยับสะโพกขึ้นนั่งซ้อนท้ายจักรยาน เธอยิ้มแก้มแทบแตกกับน้ำใจของชายหนุ่มที่ไม่เคยถือตัว แม้จะเป็นทายาทของศิรานอฟที่ฐานะร่ำรวยมหาศาล เพราะมีธุรกิจในเมืองมากมาย แต่เขากลับให้ความสำคัญสนทนสนมเสมอเหมือนพี่ชายที่แสนดีด้วยซ้ำ

“เธอรอตรงนี้ได้ยวนะ” รถจักรยานมาจอดอยู่ตรงใต้ต้นทุกระจงริมทางซึ่งเป็นสถานที่ให้ร้านค้าต่างๆ ได้ขายสินค้ากับนักท่องเที่ยวที่แวะพักเพื่อซื้อของฝาก และมันอยู่ในความครอบครองของครอบครัวศิรานอฟ

“คุณคืุ๋่ทอยากกินข้าวมันไก่เธอ”

“จะไปจัดการอะไรบางอย่าง”

“เรื่องอะไรคะ” ลิลลดาใจไม่ดี เธอนึกไปถึงเรื่องเมื่อครู่ที่เพิ่งคุยกับเขาถึงเรื่องแจ๊คเพื่อนร่วมชั้นเรียนที่มักชอบล้อว่าเธออ้วนเสมอ

“ฉันไม่ชอบให้ใครมาว่าเธอ เพราะฉะนั้นอยู่ตรงนี้ได้ฉันจัดการเอง”

“แต่ คุณคืุ๋่ทคะ” มือเรียวบางจับข้อมือหนาไว้แน่น เพราะเธอไม่ยอมให้เขาทำตัวเกรเหมือนนักเลงหัวไม้ทั่วไป

“ทำไม เธอห่วงไอ้แจ๊คเธอ กลัวมันโกรธหรือไง แต่เวลามันว่าเธอ มันเคยเกรงใจหรือห่วงความรู้สึกเธอบ้างหรือเปล่า”

“หนูห่วงคุณคืุ๋่ทต่างหากค่ะ” คำพูดนั้นทำให้ร่างสูงใหญ่ถึงกับหัวใจพองโต เขาเชื่อว่าสิ่งที่ทำทุกวันจะต้องเห็นผลในวันหนึ่งข้างหน้าอย่างแน่นอน

“ขอบใจ แต่ฉันไม่ยอมให้ใครมาว่าเธอ เพราะเธอไม่ได้เป็นอย่างที่ไอ้แจ๊คพูด”

“มันก็พูดไปตามประสาคนปากหมา”

“แต่เราไม่ควรปล่อยให้หมามันเห่าอยู่ตลอด หนวกหู อยู่ตรงนี้ได้แหละ ฉันไปไม่นาน”

คำสั่งนั้นทำให้ลิลลดาต้องยืนนิ่ง ได้แต่เอาใจช่วยเพื่อนปากหมาของเธอแทน มองเห็นแจ๊คผงกหัวทึ่กๆ อยู่ตรงหน้าร้านที่พ่อของเขากำลัง

ลับไก่ให้ลูกค่างวน จากนั้นร่างสูงใหญ่ก็เดินกลับมาหาเธออีกครั้ง
“ไปขึ้นรถ”

“คุณคิดจะไปพูดอะไรบ้างคะ”

“ไหนว่ารีบ”

สาวน้อยเลยต้องขึ้นนั่งบนรถอีกครั้ง ปล่อยให้คนตัวโตปั่นจักรยาน
พากลับไปยังสวนกุหลาบลัดดา จนมาถึงสะพานไม้ที่พาดผ่านห้องร้อง
ที่เต็มไปด้วยดินโคลน หมูแม่พันธุ์กับลูกห้าหกตัวกำลังนอนอย่างสบายใจ
อยู่ท่ามกลางแสงแดดอ่อน

“คุณคิดให้หนูลงก่อน อย่าขี่ข้ามไป!” แต่คำหามั้นซ้ำไปเมื่อจักรยาน
แล่นไปถึงช่วงกลางของสะพานไม้และมันหักกลางทันที

โครม!

“กรี๊ด” ลิลลดากริดร้องก่อนจะร่วงลงไปใกล้ดินโคลนอย่างเต็มรัก
และล้มกลิ้งจนโคลนพอกเต็มตัวและเต็มหัว ในขณะที่อคินทร์ก็เสียหลัก
ตกลงไปเช่นกัน เพียงแต่เขายันตัวขึ้นได้ทัน แต่หมูแม่พันธุ์ก็ส่งเสียงร้อง
แตกฮือวิ่งกันกระจัดกระจายยิ่งทำให้ดินโคลนกระเด็นมากขึ้น

อคินทร์ก็มีไข้โคลนเต็มตัวและเต็มหน้า ทำให้มองเห็นไม่ถนัด เขา
คว้าจับเอาลูกหมูตัวอวบอ้วนเอาไว้ได้แล้วถามออกไป

“ลิลลี่ เป็นไรมากไหม!”

“คุณคิด หนูอยู่นี่!”

“อ้าว ฉันมองไม่ชัด” บอกแล้วก็รีบปล่อยตัวลูกหมูลงบนพื้นดิน
พลางหัวเราะเสียงดังกับสภาพของลิลลดาที่ไพล่พ้นจากปลักโคลนขึ้นมาด้วย
สภาพที่มีแต่ดินโคลนสีดำ เห็นเพียงดวงตากกลมโตสองข้าง แต่ใบหน้าบูดบึ้ง

“ฮ่าๆ เป็นอะไรมากไหม”

“หนูบอกแล้วใช่ไหมว่าให้หยุดนะ”

“ก็ทุกทีก็ขี่ข้ามไปได้”

“แต่ทุกทีเราขี่คนละคัน” ลิลลดาต่อว่าเสียงสั้นและด้วยความอับอาย

เธอแทบจะแทรกปลักโคลนตมลงไปอย่างเก่าเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของเขา ที่คงจะขบขันกับสภาพของเธอเป็นอย่างมาก แถมเขายังเข้าใจผิดว่าลูกหมูตัวที่อยู่ใกล้ๆ นั้นเป็นเธอ โอ๊ย ลิลลดา เธอรับไม่ได้เป็นอย่างมาก นี่เขาตาฝ้า เห็นเธอเป็นหมูตัวนั้นไปแล้วใช่ไหม

“เอาน่า แล้วเธอเป็นอะไรมากไหม เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” คนถามยังไม่เลิกกับการที่ตัวเองตกลงในปลักโคลน

“หนูเกลียดคุณคืด” เด็กสาวต่อว่าเสียงสั่น พลังพยายามปีนขึ้นจากห้องร้อง แต่ก็ไม่สำเร็จเพราะไอ้ชุดหมีบ้าๆ ของเธอมันตึงเกินไป น้ำที่สูดทำไม่ไม่เป็นแบบในหนังนะ ที่นางเอกเสียใจแล้ววิ่งร้องไห้จากไป มีพระเอกวิ่งตามไปง้อขอคืนดี แล้วนี่จะปีนขึ้นจากห้องร้องก็ยังไม่สำเร็จ โอ๊ย น่าอายชะมัดเลย!

อคินท์ยังหัวเราะไม่เลิกกับอาการเหวียงวินของเด็กสาว เขาเดินมารั้งร่างอวบไว้ก่อนจะโดนสะบัดมือออก

“ไม่ต้องมายุ่งกับหนู”

“ฉันขอโทษ มา จินอุ้มขึ้นให้”

“ไม่ต้องอุ้ม”

“ไม่ต้องอุ้มแล้วขึ้นไหวไหมล่ะ” คำถามนั้นยิ่งกระทบกระเทือนจิตใจของคนตัวอ้วนมากขึ้นอีกโดยที่คนพูดไม่รู้ตัว

“ขึ้นไม่ไหวก็นอนมันอยู่ตรงนี้แหละ” ลิลลดาตวาดเสียงดัง ก่อนหันไปผลักร่างสูงใหญ่ที่เสื้อผ้าเนื้อตัวก็เลอะไปด้วยโคลนตมให้ถอยห่าง จากนั้นจึงวิ่งหนีไปตามห้องร้องด้วยความเสียใจและอับอายระคนผิดหวังกับคำพูดของชายหนุ่ม ทั้งให้ออคินท์มองตามอย่างไม่เข้าใจว่าเขาทำอะไรผิด

ออคินท์ยืนอยู่หน้าคฤหาสน์ของตัวเอง พลังดูนาฬิกาข้อมือเพราะใกล้เวลาจะต้องเข้าไปที่สำนักงานที่เขาได้รับมอบหมายจากผู้เป็นพ่อให้ดูแล แต่สายวันนี้เขายังไม่เห็นลิลลดาโผล่หน้ามาส่งกุหลาบเหมือนทุกวัน

“หรือว่าเมื่อวานนี้ตกห้องร้องเลยเจ็บลุกไม่ขึ้น” คิดได้แบบนั้นก็ตรงไปยังรถกอล์ฟสีขาวที่ใช้เป็นพาหนะภายในอาณาเขตของคิรานอฟ เขาขับไปจนถึงสวนกุหลาบลัดดาซึ่งเข้าทางด้านหน้าบ้าน เพราะไม่รู้ว่าห้องร้องสวนนั้นมีสะพานมาพาดอย่างเดิมหรือยัง

“อ้าว คุณคิดไปไหนมาคะ” ลัดดาเอ่ยถามลูกของอดีตเจ้านาย

“ทำไมวันนี้ไม่เห็นลิลลี่ไปส่งกุหลาบ”

“ไปแล้วนี่คะ แล้วก็กลับมาปรับแต่งตัวไปโรงเรียน”

“แล้วกุหลาบที่ผมสั่งพิเศษทุกวันล่ะ”

“อ้าว ไม่มีเหรอคะ เอ๊ะยังงั้น ถามก็บอกว่าส่งครบหมดทุกบ้านแล้ว” ลัดดาเดินไปดูในตู้กระจาไบใหญ่ที่บุตรสาวใช้ชนกุหลาบส่งให้กับคิรานอฟ เธอหยิบกำพิเศษขึ้นมาทันทีเห็นว่ามันเป็นช่อที่ชายหนุ่มสั่งให้ไปส่งทุกวัน

“ขอโทษด้วยค่ะคุณคิท เกิดอะไรขึ้นก็ไม่ทราบ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเอาไปเอง แต่ลิลลี่ไม่ได้เป็นอะไรใช่ไหมครับ เมื่อวานนี้ผมซื้อธูปข้ามสะพานแต่ต้นหักเลยตกห้องร้องไปด้วยกัน” ถามแล้วก็รับดอกไม้ช่อนั้นมาถือไว้อย่างใช้ความคิด

“เห็นบ่นเคล็ดขัดยอกนั่นแหละค่ะ น้ำก็เอายาหม่องทาให้แล้ว เช้านี้ก็ลุกมาทำงานได้ตามปกติ” ลัดดาไม่ได้เล่าว่าลิลลดากลับมาบ้านทั้งน้ำตา แล้วก็เอาแต่บ่นเรื่องน้ำหนักของตัวเองจนทำให้สะพานหัก และที่รับไม่ได้ก็คือโดนชายหนุ่มหัวเราะแล้วยังอุ้มลูกหมูเพราะเข้าใจผิดว่าเป็นเธอ

“ผมเป็นห่วง วันนี้ไม่เห็นเอากุหลาบไปให้ เลยแวะมาดู ผ่ากบอกเขาด้วยนะครับว่า กุหลาบยังรับเหมือนเดิม แค่นี้แหละครับ ส่วนเงินให้เขาไปเก็บกับผม” ร่างสูงพนมมือขึ้นไหว้ในฐานะอดีตแม่บ้านของคิรานอฟ มารดาของเขอบรมให้ลูกๆ มีสัมมาคารวะกับผู้ใหญ่ทุกคน ไม่ว่าจะฐานะต่างกันแค่ไหน

ลิลลดา ถือกระเป๋านักเรียนเดินออกมายังจักรยานสองล้อที่เธอใช้

ถีบส่งของและยังใช้มันถีบมาโรงเรียนทุกวัน ทั้งที่มีรถจักรยานยนต์ใช้ แต่เป็นเพราะเธอต้องการออกกำลังกายเพื่อลดน้ำหนักตัวเองมาตลอด แต่มันก็ยังไม่ลงอย่างที่ต้องการเท่าไรนัก

“ลิลลี่ จะกลับแล้วหรือ” แจ็คเพื่อนชายเดินแกมวิ่งมาถามตามประสาเพื่อนสนิท

“วันนี้ทำไมเรียกฉันลิลลี่ได้ละ ไม่เรียกหมูอ้วนแล้วหรือ”

“ความจริงแกไม่ได้อ้วนเลยนะ ฉันขอโทษ”

“แกกินอะไรผิดเข้าไปหรือแจ็ค วันนี้ถึงพูดดีกับฉันได้” ถามแล้วก็จัดแจงจะขึ้นนั่งบนอานจักรยาน

“เออจริงสิ เมื่อวานคุณคิมาพูดอะไรกับแก”

“เปล่า ฉันไปละ ต้องรีบไปช่วยเตี้ยต้มไก่” ตอบแล้วก็เร่งฝีเท้าเดินหนี เพราะไม่อยากเดือดร้อนที่ทำกิน หากว่าเขาขัดคำสั่งของใครบางคน

“แจ็ค ถ้าแกไม่พูดความจริงละก็ แกอย่ามาเป็นเพื่อนฉันอีกเลยนะ” ลิลลดาตะโกนไล่หลัง เธอจัดแจงถีบจักรยานกลับบ้านมาจนถึงหน้าบ้านก็ต้องเบรกดตัวไถ่ เมื่อรถสปอร์ตคันหรูจอดขวางทางเข้าอย่างหน้าตาเฉย

“เรามีเรื่องต้องพูดกัน” อคินทร์เปิดประตูลงมาพร้อมกับห่อกุหลาบในมือที่เขาหอบไปทำงานด้วยตั้งแต่เช้า ไปแล้วก็นั่งไม่เป็นสุข เพราะเกิดคำถามว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมลิลลดาไม่เอากุหลาบไปวางไว้บนโต๊ะภายในห้องรับแขกของบ้านเขา แต่กลับทิ้งมันไว้ก้นตะกร้าแทน เขาเลยต้องมาดักรอเพื่อถามหาความจริง

“เรื่องอะไรคะ” คนถามลงจากรถจักรยาน ทำเป็นไม่เห็นห่อกุหลาบในมือของคนตัวสูง

“ทำไมเอากุหลาบที่ต้องส่งให้ฉันไปทิ้งก้นตะกร้า”

“ตะกร้าไหน อู๊ย สงสัยลืมแน่เลย” ลิลลดาทำท่าตกใจยกมือขึ้นหาบอ

“อย่ามาโกหก เธอจงใจไม่เอาไปส่งให้ฉันเองมากกว่า”

“เปล่า หนูลืม รีบ เมื่อเช้ามีสอบ”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้จะลืมนะ จะรีบอีกไหม” อคินทร์คาดคั้นด้วยสายตาไปอีกด้วย

“จะพยายามไม่ลืมนะคะ”

“เป็นอะไร โกรธอะไรฉัน ทำไมถึงพูดแบบนี้” คำถามนั้นทำให้ลิลดาอยากจะกรี๊ดร้องแล้วกระหึบเท้ารัวๆ แต่คนอ้วนอย่างเธอทำไปก็คงไม่น่ารัก และพื้นดินที่เธอยืนก็คงจะยุบตัว เพราะโกรธ น้อยใจที่เธอไม่รู้ตัวว่าทำให้เธอต้องเสียน้ำตา เพราะอับอายที่เขาอุ้มลูกหมูเพราะคิดว่าเป็นเธอ ฮือๆ คุณคิท์ทำร้ายจิตใจหนูที่สุด

“เปล่าค่ะ” ปฏิเสธทั้งที่มีอะไรอยากจะทำแต่จะเหอะเหอะไปหมด

“ผู้หญิงกับคำว่าเปล่านี้ บอกตรงๆ เลยนะว่าเชื่อไม่ได้ และอันตรายสำหรับผู้ชายมากๆ”

“แล้วผู้ชายล่ะคะ ใช้อ้อคำถามว่าโกรธอะไรฉันเนี่ย ไม่รู้เลยจริงๆ หรือว่าแกลิ่งไม่รู้”

“ถ้ารู้แล้วจะถามเธอ” นั่นไง ดูลิ ดูเขาตอบ กริ๊ด คุณคิท์ หนูโกรธแล้วจริงๆ ด้วย ลิลดาได้แต่บ่นพึมพำอยู่ในใจ

“แล้วเมื่อวานเจ็บมากไหม ถ้าปวดตรงไหนก็บอก จะได้พาไปหาหมอ เห็นแม่เธอบอกว่าเธอบ่นปวดโน่นนี่”

“ไม่ค่ะหายแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น ผลสอบโทเฟลออกแล้วไม่ใช่เหรอ ค่ะแน่นถึงไหม”

“ถึงค่ะ”

“แล้วทำไมไม่เห็นบอกให้รู้ เกิดอะไรขึ้น”

เขาถามอีกแล้ว กิ่งอนง อยากรู้ว่าเธอทำอะไร

“หนูจะไปอ่านหนังสือสอบต่อแล้วค่ะ คุณคิท์ขยับรถสิ”

“ไปกินหมูกระทะกันไหม จลองที่เธอสอบผ่าน”

“ไม่ค่ะ หนูลดความอ้วน” คนบ้า ชอบมาชวนไปกินของโปรด ฮี คอยดูลิ ลิลดาคนนี้จะเป็นผู้หญิงหุ่นผอมเพรียวลมให้จงได้!

“พี่นี่ลิลลี่เป็นอะไร มีใครสังเกตเห็นบ้างไหม” อคินทร์ถามขึ้นเมื่อนั่งจิบชาในตอนสายของวันอาทิตย์อยู่ที่ใต้ต้นมะฮอกกานีใกล้กับศาลาหลังใหญ่ ซึ่งเป็นเวลาที่สมาชิกในครอบครัวจะต้องมาพบปะพูดคุยกันถึงเรื่องต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่องงานหรือจิตใจทั่วไป

“ทำไม มีอะไร” อชิรวัดฉนั้นเงยหน้าจากหนังสือขึ้นมาถามอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก

“เหมือนจะไม่ค่อยอยากพูดคุยด้วย”

“กับเฉพาะนายคนเดียวหรือเปล่า เพราะกับฉัน ลิลลี่ก็ทักทายปกตินะ” อาซาพูดขึ้น เขามีไอแพดเครื่องเล็กอยู่ในมือเมื่อต้องเตรียมความพร้อมเรื่องงานไปด้วย

“ฉันก็เหมือนกัน ลิลลี่ยังบอกฉันเลยว่าไม่เคยจำได้เลยว่าคนไหนที่อาชัญ คนไหนพี่อาซา” แผลผู้พี่คนโตสุดของบ้านศิรานอฟเอ่ยซ้ำๆ พลงยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ

“ฉันว่านายนั้นแหละที่อาจทำให้ลิลลี่ไม่พอใจ” อัครวิรินทร์ลงความเห็นด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“คุยอะไรกันจะหนุ่มๆ” คำถามนั้นทำให้หนุ่มๆ ทั้งห้าลุกยืนพร้อมกันเมื่อ ฆาตรา ศิรานอฟ ผู้เป็นมารดาเอ่ยทัก เธออยู่ในชุดเดรสลำลองราคาแพง สมฐานะทายาทตระกูลใหญ่ในเมืองไทย ที่ทำธุรกิจหลากหลายมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษของเธอ และยิ่งมาแต่งงานกับ มาร์คัส ศิรานอฟ ผู้ก่อตั้งสถาบันการเงินศิรานอฟ ศิรานอฟออฟอเมริกา ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่มหานครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกาด้วยแล้ว ทำให้ฐานะของเธอยิ่งมั่งคั่งมากกว่าเดิมด้วยทรัพย์สินมูลค่ามหาศาล เธอจึงเป็นคุณแม่ของหนุ่มโม้สไตล์เนื้อหอมทั้งห้าคนที่ยังคงความงามและสวยสมวัยได้อย่างน่าชื่นชม อีกทั้งกิริยามารยาทและนิสัยใจคอก็ยังเป็นที่ยอมรับในวงกว้างว่าเป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้ว และสิ่งสำคัญเธอมีน้ำใจกับคนในปกครอง จึงเป็นที่รักยิ่งของลูกน้องนับพัน และกับสามีของเธอนั้น เขารักและยกย่องให้เกียรติ

ทั้งต่อหน้าและลับหลัง โดยไม่เคยมีผู้หญิงคนใหม่ให้เธอต้องร้องไห้หรือ
หนักใจเหมือนสามีบ้านอื่นเลยสักนิด

“สวัสดิ์ครับคุณแม่” หนุ่มๆ ทั้งห้ายกมือขึ้นไหว้ทุกครั้งด้วยความ
เคยชิน

“สวัสดิ์จะ วนนี้อากาศดีนะ ว่าแต่จะมีใครตอบโต้บ้างว่าคุยอะไรกัน”

“เรื่องทั่วไปแหละครับคุณแม่” ร่างสูงใหญ่ของอจินทร์ลุกยืนพลง
ยื่นหน้าไปหอมแก้มมารดาที่มึนกลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำหอมที่เขาคุ้นเคย
และชื่นชมเป็นอย่างมากกับรสนิยมในการแต่งกาย หรือการดูแลสุขภาพ
ร่างกาย แม่ของเขายังคงมีรูปร่างที่ได้สัดส่วน ไม่มีไขมันส่วนเกินให้เกะกะ
ลูกนัยน์ตา ใบหน้าก็สวยหวานแบบสาวไทยแท้ที่ยังคงรักษาความงาม
ได้อย่างยอดเยี่ยม จนเขานึกฝันว่าจะต้องหามารดาที่สวยงามแบบมารดาของ
เขาให้ได้

“ไม่ใช่เรื่องทั่วไปหรอกครับคุณแม่ แต่ศึทกำลังถกปัญหาเรื่องถูก
ลิลลี่หมางเมิน” อชิรวัดฉวีเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แต่ในแววดากลับเต็มไปด้วย
ด้วยแวล้อเลียนอย่างเห็นได้ชัด

“ซินจ้ง นายพูดมากไปแล้ว”

“อ้าว ก็นายถามขึ้นมาเองก่อนนะศึท แล้วขอรับรองเถอะ อย่าเรียก
ซินจ้งได้ไหม จะให้ตีตีตรงกลางไปสักคำก็ได้”

“อะไร” คำถามของอจินทร์ทำให้อาชัญ อาชา อัศวรินทร์ต้องหันมา
สนใจฟังคำตอบของน้องชายคนสุดท้อง

“ซินหล่อจ้ง” คนพูดมีสีหน้าภูมิอกภูมิใจกับฉายาใหม่ของตัวเองเป็น
อย่างมาก

“หล่อตรงไหนวะ” พี่ๆ พุดขึ้นพร้อมเพรียงกันพลงหัวเราะกันอย่าง
สนุกสนาน ในขณะที่คนโดนล้อได้แต่แยกเขี้ยวใส่

“ไปขำน้องทำไม อย่างน้อยซินก็หล่อกว่าซินจ้งแหละนะ” คนเป็นแม่
เอ่ยเสียงหวาน แต่ใบหน้าระบายไปด้วยรอยยิ้มกับความรักรักความผูกพัน

ที่พี่กับน้องมีให้กันมาตลอด

“ขอบคุณครับคุณแม่ ผมจะถือเป็นคำชมนะครับ” อชิรวัดมธุรสลูกลมหอมแก้มมารดาอย่างเอาใจ

“แต่คุณแม่น่าจะมีความแนะนำดีๆ สำหรับศิษย์สายอ่อนนะครับ”

“สรุปศิษย์ขอปลิลลิจริงๆ เหนอ” คำถามของมารดาทำเอาอชิรินทร์แทบล้าล้าหน้าซำที่กำลังดื่ม

“ถ้าชอบก็ต้องหมั่นทำความดีให้น้องเขาเห็นนะลูก เคยได้ยินคำนี้ไหม ดักลอบต้องหมั่นกู่ เจ้าชู้ต้องหมั่นเกี่ยว”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอไปทำตามคำแนะนำของคุณแม่ก่อนนะครับ” อชิรินทร์พูดหน้าตาเฉยพลางลุกยืน ในขณะที่พี่ๆ น้องๆ ของเขาโวยวายว่าเขาหาเรื่องจะไปเองอยู่แล้วมากกว่า แต่สำหรับชายหนุ่มแล้ว แม้จะยังคาใจกับคำถามที่ว่าเขาทำอะไรผิด เขาก็เลือกที่จะทำตามคำแนะนำของมารดา เมื่อลิลลดาสอบเข้ามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมาได้ สิ่งที่เขาทำก็คือ

“เฮ้ ลิลลี่ มีของมาส่งถึงเธอเนอะ” เพื่อนชายร้องบอกเมื่อมีพนักงานส่งของมาถามหาหญิงสาวชื่อลิลลดา

ลิลลดาแยกหน้าจากหนังสือเรียนที่เธอเปิดอ่านขณะนั่งอยู่ที่ใต้ต้นสนใหญ่ริมรั้วมหาวิทยาลัย สิ่งที่เห็นก็คือกุหลาบสีแดงสดถูกเข้าช่อมาอย่างสวยงามพร้อมกับลูกโป่งสีเงินใบใหญ่อีกหลายใบ เมื่อรีบวางรับมันมาแล้วพลิกดูข้อความบนนามบัตร

ตั้งใจเรียนนะ ฉันจะอยู่เคียงข้างเธอเสมอ...อชิรินทร์ ศีราบนอฟ

“คนบ้า” แม้จะปลื้มกับสิ่งที่ชายหนุ่มทำ แต่เธอก็รู้สึกอับอายกับสายตาล้อเลียนของเพื่อนๆ ที่มองมาและหยอกล้อว่ายังไม่ทันไรก็มีชายหนุ่มมาจับจองพื้นที่ในหัวใจของเธอไปแล้ว

แต่อดิन्हร์ก็ยังไม่หยุดอยู่แค่นั้น เมื่อถึงเทศกาลวาเลนไทน์ กุหลาบสีแดงลิปสองดอกพร้อมช็อกโกแลตราคาแพงกับลูกโป่งสีเงินก็ถูกส่งถึงมือนักศึกษาสาวคนสวย

“อ๊อ้ย อะไรเนี่ยคุณคืด” ลิลลดาโทรไปต่อว่า แต่คำตอบที่ได้รับก็คือ

“ฉันให้เพื่อไม่มีใครให้เธอ เธอจะได้ไม่เสียหน้าว่าสวยเสียเปล่า แต่ไม่มีผู้ชายหมายปองสักคน!”

“หยุดเล่นบ้าๆ กับหนูซะที่ได้ไหม” คำขอร้องไม่มีการตอบรับ เพราะชายหนุ่มขับรถมาหาเธอถึงมหาวิทยาลัยเพื่อมารับกลับไปส่งบ้าน

“หนูไม่ไปกับคุณคืดหรอก”

“ฉันมารับ เพื่อเธอสนใจจะไปปั่นจักรยานออกกำลังกายด้วยกัน” อดิन्हร์เอาเรื่องออกกำลังกายมาหลอกล่อ ทำให้หญิงสาวใจอ่อนและเห็นดีเห็นงามไปกับการออกกำลังกายในครั้งนี้ด้วย ทายาทลำดับสามของคิรานอฟทำอยู่แบบนั้นมาตลอด ถึงแม้บางครั้งเขาจะได้รับความหมองเมินใส่ตามประสานิสัยเขาแต่ใจของผู้หญิงที่มีผู้ชายตามง้องอน แต่เขาก็ไม่เคยย่อท้อ ถ้าวางจากงานบริหารเมื่อไร เขาก็จะเดินหน้าเหมือนดังคำที่มารดาของเขาสอนว่า ดักลอบต้องหมั่นกู่ เจ้าชู้ต้องหมั่นเกี้ยว จนกระทั่งลิลลดาเรียนจบปริญญาตรีอย่างที่ตั้งใจ

1

เหตุการณ์ปัจจุบัน

ณ ลานกว้างหน้าหอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา มีบัณฑิตจบใหม่หลายร้อยคนกำลังเพลิดเพลินกับการถ่ายรูปร่วมกับญาติพี่น้องหลังเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรเรียบร้อยแล้ว

ลิลลดาก็เป็นหนึ่งในนั้น เธอเดินควงแขนมากับมารดาที่นั่งดูการถ่ายทอดผ่านระบบวงจรปิดในเต็นท์ด้านนอกของหอประชุมจนเสร็จ จึงพากันมาถ่ายรูปร่วมกับเพื่อนๆ ของเธอ จากนั้นก็แยกย้ายไปกินเลี้ยงกับครอบครัว

“แม่ดีใจด้วยนะลิลลี่ ดีใจที่ลูกทำสำเร็จ” ลัดดาเอ่ยด้วยความปลาบปลื้มตื่นเต้นกับความสำเร็จของลูกสาวคนเล็ก

“หนูก็ดีใจค่ะ ในที่สุดก็มีวันนี้ วันของเราสองคน เพราะถ้าแม่ไม่ส่งเสริมให้หนูเรียนสูงๆ หนูก็คงทำไม่สำเร็จ” คนเป็นลูกกอดแขนมารดาแน่น ก่อนจุมพิตลงบนแก้มที่ปราศจากเครื่องประทีนผิว แต่กลิ่นแก้มของแม่ก็ยังหอมสำหรับเธอเสมอ

“แล้วแม่เหนื่อยไหมคะ นั่งอยู่ข้างนอกตั้งนาน”

“จะเป็นอะไรไปละ นั่งดูความสำเร็จของลูก แม่ไม่ได้มานั่งดูทุกวันนี่” ลัดดาจับแก้มลูกสาวให้โน้มตัวลงมาหา แล้วจุมพิตพวงแก้มสีแดงเรื่อด้วยความรักสุดหัวใจ

“ขอบคุณแม่มากนะคะที่ให้โอกาสหนูได้เรียนหนังสือ” มือเรียวยาวพนมขึ้นกราบตรงอกมารดาด้วยความเคารพอย่างที่สุด

“การศึกษาทำให้เราฉลาดทันคน แล้วแม่ก็มีของให้ลูกด้วย” ลัดดาส่งกล่องสี่เหลี่ยมเล็กให้ มันห่อกระดาษผูกโบอย่างสวยงาม

“แม่ให้อะไรหนูคะ ความจริงแม่ไม่ต้องให้หนูก็ได้ ทุกวันนี้แม่ก็ให้หนูเยอะแล้ว”

“รับไปเถอะ ไม่ใช่ว่าแม่จะให้ลูกทุกวันเมื่อไรละ”

คนเป็นลูกพนมมือกราบอ้อมมารดาอีกครั้ง พลางสวมกอดแน่นก่อนจะมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ทำให้เธอต้องหยิบมันขึ้นมาจากกระเป๋าสะพาย แล้วกดรับเมื่อเห็นเป็นของลลิสาวที่อยู่แดนไกล และโทร.ในระบบเฟซไทม์

“พี่สา หัวดีดีคะ”

“หัวดีดีจะ พี่ยินดีด้วยนะลิลลี่”

“ขอบคุณคะพี่สา แม่อยู่ด้วยนะ” ลิลลดาเอียงโทรศัพท์เพื่อให้มารดาได้เข้ากล้องด้วย ทำให้ลูกสาวคนโตรีบยกมือขึ้นไหว้

“หัวดีดีคะแม่ สบายดีหรือเปล่า”

“สบายดี แล้วหลานชายแม่ละ อยู่ไหน”

“นอนแล้วคะ” ลลิสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เธอฝันยิ้มให้กับมารดาและน้องสาวถึงชีวิตครอบครัวที่แตกแยกเพราะเกิดการหย่าร้าง เธอกลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ต้องดูแลลูกวัยสองขวบตามลำพัง หลังสามีไปมีผู้หญิงคนใหม่

“แล้วลูกสะบายดีไหม ย้ายกลับมาบ้านเราไหมลูก”

“หนูเพิ่งจะได้งานใหม่ทำคะแม่ เลยยังไม่ไปไหนไม่ได้”

“ถ้ามันลำบากมากหนักก็กลับมาอยู่บ้านเรานะ ลูกคนหลานคน แม่เลี้ยงได้”

ลิลลี่ถึงกับสะอื้นไปด้วยความตื่นตัน เหมือนกับลิลลดาที่สวมกอดคนเป็นแม่แน่น

“หนูรักแม่จังค่ะ”

“ขอบคุณคะแม่ หนูรู้อย่างไรหนูกียังมีแม่อีกคนที่พร้อมจะเคียงข้างไปกับหนู แต่หนูขอสู้อยู่สักตั้งก่อน ถ้าไม่ไหวจริงๆ หนูจะกลับไปหาแม่คะ”

“ตามใจ แม่รักลูกเสมอ นะสา อย่าลืมหาหลานชายกลับมาเยี่ยมมายบ้าง ถ้าไม่มีค่าตัวกับบอก แม่จะออกให้”

“ขอบคุณคะแม่ หนูรักแม่คะ ลิลลี่ ผากเธอดูแลแม่ด้วยละ”

“ถึงพี่สาไม่ผาก หนูก็ดูแลอยู่แล้วคะ แต่พี่สาเห็นอะไรใหม่ๆ ในตัวหนูบ้างไหม” ถามแล้วก็ยื่นโทรศัพท์ไปข้างหน้า พลางเอี้ยวตัวไปมาเพื่อให้พี่สาวได้เห็นรูปร่างทรวดทรงใหม่ของเธอที่เกิดจากการออกกำลังกายอย่างหนัก และควบคุมอาหาร จนเธอสามารถมีรูปร่างที่เพรียวระหงด้วยความภาคภูมิใจที่สามารถเอาชนะตัวเองได้

“จะอวดว่าผอมอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ค่ะ แล้วหนูผอมไหมพี่สา”

“ก็โอเคนะ แต่พี่เห็นว่าเรื่องอ้วนผอมเป็นเรื่องปกติมากๆ เธออย่าซีเรียสเลย เราทำชีวิตของเราให้มีความสุขก็พอ”

“ไม่ได้หรอกลูกสา ลิลลี่จริงจังกับเรื่องนี้มาก แม่บอกว่าไม่อ้วนๆ ก็ไม่เชื่อ” คนเป็นแม่พูดแทรกขึ้น

“แม่ก็ เวลาหนูอ้วนแล้วหนูรู้สึกหมดความมั่นใจมากๆ เลยนะ” ลิลลดาอย่างจำเหตุการณ์วันที่เธอตกไปในปลักโคลนได้ดี มันน่าอายมากที่ผู้ชายในฝันของเธอยื่นหัวเราะขบขันกับสภาพเลอะเทอะ แกรมเขายังไปจับหมูตัวเล็กขึ้นมาเพราะคิดว่าเป็นเธอ อีตาบ้า ชาตินี้อย่าได้มาเข้าใจเธอเลย

ต่อให้รักมากแค่ไหนก็เถอะ

“พียินดีด้วยอีกครั้งนะลิลลี่ พี่ต้องนอนแล้ว เอาไว้ค่อยคุยกันใหม่นะ”

“ลิลลี่” เสียงทุ้มดังขึ้นทางด้านหลังทำให้ร่างเพรียวระหงต้องหันไปมองก่อนจะหันมาพูดคุยกับพี่สาวแทน

“แล้วหนูจะหาโอกาสบินไปหาหะคะ บางทีหนูอาจไปทำงานที่นั่นก็ได้”

“ลิลลี่ แล้วแม่จะอยู่กับใคร” ลลิสตาเอ่ยเตือน พลางขมวดคิ้วสงสัยกับร่างสูงของชายหนุ่มที่เธอเห็นผ่านตาจากการหมุนตัวของน้องสาว

“สาไปนอนเถอะลูก แล้วคุยกัน” คนเป็นแม่พูดตัดบท ทำให้ลลิลดาต้องตัดสัญญาณการสนทนา เธอหันไปปรายตาด้อนอย่างหมั่นไส้ใส่ร่างสูงใหญ่ในชุดลำลองง่ายๆ นั่นคือสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าแล้วสวมทับด้วยเสื้อสูทสีน้ำเงินเข้มเข้าชุดกับกางเกงยีนส์สีเข้ม กับรองเท้าว้าใบราคาแพง เขาบอกว่าคงไม่ว่างมาแสดงความยินดีด้วย เพราะติดประชุม ทั้งที่ระยะเวลาสี่ปีที่เธอเรียนนั้น เขามีเวลาแวะมาหาเธอสัปดาห์ละหนึ่งครั้งด้วยซ้ำ

“หลงทางมาหะคะคุณคิท” ลลิลดาถามด้วยน้ำเสียงงอนๆ ถึงแม่ในใจจะแอบปลื้มที่ทายาทคิธานอฟแวะมาแสดงความยินดีกับเธอในวันนี้

“ใช่ หลง หลงมานานแล้วด้วย”

“หมายความว่ายังไง บอกมาเดี๋ยวนี้หะ” น้ำเสียงคาดคั้น แต่แก้มสองข้างแดงแปลงปลั่งยิ่งกว่าสีของกุหลาบในอ้อมกอดของอคินทร์

“ลิลลี่ อย่าเสียมารยาทกับคุณคิทสิ” คนเป็นแม่เอ่ยเตือน ก่อนจะรับไหว้ชายหนุ่มลูกชายของอดีตเจ้านายผู้ใจดีของเธอ

“สวัสดิ์ครับคุณน้า ผมมาแสดงความยินดีกับลิลลี่”

“เชิญค่ะ ขอบคุณคุณคิทมากเลยคะ อุตส่าห์มา”

“ไม่ได้อุตส่าห์มาครับ แต่ตั้งใจมา” อคินทร์บอกเสียงกลั้วหัวเราะ ก่อนหันส่งกุหลาบสีแดงดอกไม้ใหญ่กลีบแข็งที่มีดรวมกันไว้สิบสองดอกและผูกช่ออย่างสวยงามพร้อมไปกับลูกโป่งให้กับบัณฑิตจบใหม่ที่หน้าคั่วว่าเป็น

ม้าหมากรุก

“ยินดีด้วยนะ ลิลลี่” ซอกุหลาบที่กลิ่นหอมฟุ้งถูกส่งให้พร้อมรอยยิ้ม แต่ลิลลดา ก็ยังคงทำหน้าที่แล้วพนมมือขึ้นไหว้ จากนั้นรับมาไว้ในอ้อมแขน มองปราดเดียวก็รู้ว่า มีลิลีสองดอกเหมือนที่เขามักสั่งให้เธอเอากุหลาบไปให้ ทุกวันมาตั้งแต่เธอเป็นวัยรุ่น แถมเขายังมีซอกุหลาบถือติดมือมาให้เสมอ ครั้งละลิลีสองดอกเช่นกัน เธอเลยไปเปิดหาความหมายของการให้กุหลาบ ทำให้เธอรู้ว่ามันหมายถึงขอให้เธอเป็นคู่ของเขาเพียงคนเดียว แถมเขายังทำตัวเป็นทศกัณฐ์จอมตื้อ เรียกว่าถ้าเขาวางก็จะแวะมารับกลับบ้านพร้อมกับดอกกุหลาบ บางครั้งก็แกล้งให้คนรถเอาช็อกโกแลตผูกโบมาพร้อมกับลูกโป่ง ทำให้เธอโดนเพื่อนๆ ล้อ จนเพื่อนชายหลายคนไม่กล้าเข้ามาขายขนมจีบ เพราะคิดว่าจิบไปก็แพ้ทายาลำดับสามจากศิรานอฟ อีตาบ้า นี่เขาทำตัวเป็นทศกัณฐ์มาตั้งแต่แรกเลยใช่ไหม

“เย็นนี้ฉันอยากพาเธอไปกินเลี้ยง ไปกันนะ”

“ไม่ค่ะ หนูมีนัดกับแม่”

“ก็พาแม่ไปด้วย”

“ไม่ค่ะ” ลิลลดา ปฏิเสธอย่างไม่จริงจังนัก เพราะเธอก็ไม่ได้โกรธเขา มากมาย แต่ที่โกรธก็คือเขาไม่เคยรู้ตัวเลยว่าทำให้เธอไม่พอใจเรื่องอะไร ทั้งที่เธอพยายามทำมางเมินกับเขา แล้วคิดว่าเขาคงจะเลิกตามต่อแยะเธอ ไปอีก แต่กลับเป็นว่าเขายังทำตัวเป็นนักตื้อครองโลกต่อไป

“ลิลลี่ ถ้าลูกอยากไปก็ไปนะ อีก็อย่างคุณคือทุดสำหรับชวนทั้งที”

“ขอบคุณครับคุณน้า”

“ไม่ค่ะ หนูเหนื่อย ตื่นตั้งแต่ตีสองมาเตรียมตัว หนูอยากนอน ไปค่ะ แม่ กลับกันเถอะ” บัณฑิตจบใหม่รังแกมารดาให้ออกเดิน

“มารถอะไรกัน” อคินทรีย์ยังตามมาต่อแยะด้วย

“ขับมาเองสิ”

“ลิลลี่ แม่ว่าเราหาอะไรกินกันก่อนดีกว่านะ คุณคิดจะได้อินด้วย

แล้วแม่ก็หัวด้วย”

อคินทร์นี่ก็อยากจะไปสวมกอดอดีตแม่บ้านของมารดาขึ้นมาเลย แต่ก็ติดที่ลิลลดาหันมาตวัดสายตาค้อนพลางเซ็ดหน้าขึ้นเหมือนสมัยตอนเป็นเด็ก เวลาที่เขาพูดอะไรไม่ถูกใจขึ้นมา

“มีร้านอร่อยอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัย เราไปกินแถวนี้ก็ได้นะ สเต็กเขาอร่อย”

ลิลลดาขึ้นมาก็ได้ว่าเธอควรแกลังหนุ่มโสดจอมดีให้เซ็ดหลาบ หลังจากที่เธอแกลังป่วนเธอมาตลอดระยะเวลาที่เรียนในมหาวิทยาลัย

“ถ้าอย่างนั้นหนูอยากกินส้มตำ”

“กินก็ได้นะ เดี่ยวฉันเลี้ยงเอง”

“จริงหรือคะ หนูกินจุนะ”

“เธอก็กินจุมมาตั้งนานแล้วนี่” อคินทร์พูดหน้าตาเฉย แต่ลิลลดากลับคิดว่าเธอแกลังล้อเลียนเรื่องความอ้วนของเธออีกครั้ง

“แล้วจ่ายไหวไหมล่ะ ถ้าหนูจะสั่งเยอะๆ นะ”

“ลิลลี่” ลัดดาปรามอย่างหนักใจ ก่อนหยุดยืนอยู่ตรงรถคันเก่าของเธอ

“แค่นี้ซึลๆ ตกกลางจะไปร้านไหน ฉันจะได้ตามไปถูก” อคินทร์ก็ลงถามตรงกระजरรถด้านข้างคนขับหลังจากแม่ลูกเปิดประตูขึ้นไปนั่งเรียบร้อยแล้ว

“ไปร้านยกครกก็ได้แล้วกัน”

“ตามไปนะคุณคิ” คนเป็นแม่ก็ลงบอกผ่านทางกระจก ก่อนที่รถจะแล่นออกจากลานจอดที่การจราจรหนาแน่นไปด้วยรถของผู้มาร่วมแสดงความยินดีกับบัณฑิตจบใหม่

อคินทร์ขับรถมาจนถึงร้านส้มตำที่ลิลลดานัด ผู้คนก็ยังแน่นเช่นเดิม ทำให้เขาต้องชะงัดมองเข้าไปในร้าน แต่ก็ยังไม่เห็นแม่แต่เงาของหญิงสาวที่นั่งที่เขาออกจากลานจอดที่หลังตั้งลิบนาที

“เด็กบ้า อย่าบอกนะว่าไปร้านอื่นแทน” ร่างสูงใหญ่บ่นอย่างหงุดหงิด นึกกลัวใจหญิงสาวขึ้นมาอีกครั้ง เพราะเขาเคยโดนหลอกให้ไปผิดร้านมาแล้ว หลังจากที่เขาพยายามง้อจนเพื่อหาสาเหตุถึงความหมางเมินที่มีมือหนาหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าทางเกงเมื่อได้ยินเสียงเรียก

“ขอบคุณน้ำ”

“คุณคือท นายขอโทษนะ ลิลลี่เปลี่ยนใจซ้บกลับบ้าน เดียวหน้าจะชำระ คดีความให้เองค่ะ”

“ก็ดีครับ ผมจะได้รู้ว่าลิลลี่โกรธผมเรื่องอะไร ผมจะได้ทำตัวถูก” อคินทร์พูดตบตบอย่างจริงจัง ก่อนเดินกลับไปยังรถยนต์คันหรูของเขา ได้แต่หวังว่ามารดาของลิลลี่จะถามหาเหตุผลได้สำเร็จ แล้วต่อนั้นเขาก็จะได้ตัดสติใจถูกว่าจะเดินหน้าต่อหรือถอยห่างออกมา เพราะดูแล้วสิ่งที่ทำลงไป หญิงสาวมองไม่เห็นเลยสักนิด

“**66**ไม่ชอบนะที่ลูกทำแบบนี้!” ลัดดาเอ็ดด้วยความโมโหที่ลูกสาวเอาแต่ใจ แถมยังหลอกให้ลูกชายของอดีตเจ้านายเธอขับรถไปร้านอาหาร เก้อ ส่วนตัวเองขับรถกลับบ้านแทน

“แม่เป็นผู้ใหญ่ แล้วก็เคยเป็นแม่บ้านของคุณเกศตรา ท่านเมตตาทำให้ที่ตินไว้ทำกินสร้างตัว แล้วลูกมาทำแบบนี้กับลูกชายท่าน ลูกไม่เห็นแก่หน้าแม่เลย ไม่คิดว่าแม่จะอับอายขายหน้าแค่นี้ที่แม่อบรมลูกไม่ได้ดี ทั้งที่คุณก็ออกจะแสนดีกับลูก แม่ไม่เข้าใจว่าลูกใช้อะไรคิด ความจริงลูกก็เรียนจบรับปริญญาในวันนี้ด้วยนะ น่าจะมีความคิด แต่กลับทำตัวเหมือนเด็กไร้มารยาท ไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน” คนเป็นแม่ต่อว่าเสียงสั่นพลางเดินไปนั่งบนตั่งไม้สักของเรือนไม้ เธอโมโหจนไม่อาจจะรับไว้ได้อีก

“หนูขอโทษค่ะแม่” ลิลลี่ตามมายกมือขึ้นไหว้ด้วยความเสียใจ ไม่นึกว่าผู้เป็นมารดาจะโกรธมากถึงขนาดนี้

“ขอโทษแล้วลูกคิดว่าความรู้สึกของแม่จะดีขึ้นหรือ หรือแม่แต่

คุณคืทก็เหมือนกัน เขาจะคิดยังไงที่ลูกทำแบบนั้น แม่ก็ม่เข้าใจว่าลูกจะ
โกรธอะไรน้กหนง อนอะไรเขา ก็ปีมาแล้วที่เขาก้ยังเวะเวียนมามาหา มาพูด
คุยด้วย ขนาดว่างานเขาก็เยอะ เขาก้ยังไม่ลืมวันเกิดของแม่ วันเกิดของลูก
ก็ม่ลืม เอาของมาให้ทุกปี หรือวันขึ้นปีใหม่ สงกรานตก็ยังมีมารดน้ำขอพร
แต่ลูกก็ยังไม่เมินใส่ ทำไมลูกใจร้ายกับเขาน้ก”

“ก็เขาหัวเราะเยาะหนูทำไม แถมเขายังไปอ้อมหมุตัวเล็กแล้วบอกว่า
เป็นหนูอีก หนูอายนะ” คนเป็นลูกสารภาพเสียงสั้น

“เรื่องมันตั้งหลายปีแล้วนะลูก แล้วมันก็เป็นเรื่องไร้สาระมากเลย
คุณคืทจะรู้ไหมว่าลูกโกรธเขาเรื่องนี้”

“เขาจะรู้อะไรละคะ ยังจะมีหน้ามาถามหนูอีกว่าโกรธเขาเรื่องอะไร
คนบ้า ทำอะไรไว้ทำไมม่จำ” ลิลลดาตะโกนต่อว่าอยู่บนเรือ นราวกับจะ
ฝากสายลมแสงแดดไปให้ถึงททยาทศิรานอพคนกลาง

“แม่ขอสั่งให้ลูกไปขอโทษเขานะ ถ้าลูกม่ทำ แม่จะถือว่าลูกม่รักแม่”

“แม่เนอะ ให้หนูทำอย่างอื่นม่ได้เหรออ” คนเป็นลูกกระเจ้ากระงอด
พลางเดินมาโอบร่างเล็กบางของมารดา

“นะคะ ให้หนูทำอย่างอื่นแทนนะคะ”

“ม่ บล่อย แม่จะไปหาอะไรกิน ทิว” คำพูดของมารดาทำให้ลิลลดา
รู้สึกผิดมากกว่าเดิม

“หนูขอโทษคะแม่ แม่เนั้งนี้ะ เดียวหนูไปหาอะไรให้กิน”

“เจียวไซโปะข้าวมากก็ได้ลูก”

ร่างเพรียวระหงที่ยังอยู่ในชุดน้กศึษารีบไปจัดการอาหารให้มารดา
อย่างเร่งด่วน จากนั้นททยาแก็โรคความดันให้กินจนรีบร้อย

“โทร.ไปเรียกคุณคืทมากินข้าวที่นี้ แม่จะทำของโปรดให้คืทกิน
เอง” พออิมท้องก็มีแรงสั่งให้ลูกจัดการธุระที่ค้างคาให้เสร็จ

“แม่เหนื่อยแล้วนะคะ ฟรุ้งนี้ก็ได้คะ”

“โทร.ไปเถอะ แม่ม่อยากติดค้างคืท ยังไงแม่ก็ต้องได้เห็นลูก

ขอโทษเขาต่อหน้าแม่”

ลิลลดาหนีโกธรชายหนุ่มที่เป็นต้นเหตุให้เธอต้องโดนมารดาดู แต่ก็ไม่ทำอะไรไม่ได้เมื่อแม่ของเธอยังคงนั่งฟังหลังกับหมอนขวางอยู่บนตั่งไม้ ไทรศัพท์เครื่องเก่าจึงถูกยกขึ้นโทร.หาคนต้นเรื่อง

“ฮัลโหลคุณคีท”

“ทำไม มีอะไร” ถึงเวลาเขาเล่นตัวบ้างแล้ว อคินทร์คิดแบบนั้น

“แม่ชวนคุณคีทมากินข้าวที่บ้าน”

“แม่บังคับให้เธอโทร.มาใช่ไหม”

“ใช่” หญิงสาวตอบเสียงสละบัด ก่อนจะยิ้มเหี้ยๆ เมื่อมารดามองตาเขียว

“ฉันไม่ไปหรอก”

“ก็ดี ไม่เปลือง” ลิลลดาตัดตัสายอย่างหมั่นไส้ เธอเบ้าหน้าล้อเลียนไล่ไทรศัพท์ก่อนจะโดนมารดาเอ็ด

“โทร.ไปใหม่ โทร.ชวนมาให้ได้”

“โธ่ แม่ขา ก็คุณคีทไม่ยอมมา”

“พูดแบบนี้ใครจะมา โทร.ไปเดี๋ยวนี้เลย”

“แม่น่ะ”

“เอาอย่างนี้ดีกว่า แม่เปลี่ยนใจแล้ว” คำของมารดาทำให้ลิลลดาใจชื้น เธอยิ้มกว้างคิดว่าคนเป็นแม่จะยกเลิกคำสั่ง

“ลูกซื่อเรื่องไปชวนคุณคีทที่บ้านเลย”

“โหย แม่คะ คนเขาจะคิดยังไงที่หนูไปหาคุณคีทถึงบ้านตอนค่ำๆ แบบนี้” คนเป็นลูกโอดครวญหน้าตาละห้อย

“ลูกห่วงแต่ความรู้สึกชาวบ้าน แล้วความรู้สึกของคนที่ดีต่อลูกล่ะ ลูกไม่ห่วงหรือ หรือว่าเห็นเขาตามง้อตามเอาใจ ก็เลยเล่นตัว”

“แม่ไม่เข้าใจวัยรุ่นน่ะเลย ไปก็ได้ แต่แม่ไม่ต้องทำนะ เดี่ยวหนูจะตามมาผัดใส่ไข่ คุณคีทชอบ แต่ขอเปลี่ยนทางงอก่อน” ลิลลดาเดินเข้าไปใน

ห้องส่วนตัวเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า เธอมองลอดหน้าต่างมุ้งลวดออกไปยัง
ด้านนอกที่มีต้นไม้ขึ้นสูง นึกถึงคนต้นเหตุที่ทำให้เธอโตนดูในวันนี้ เขาจะ
ยอมมาง่ายๆ หรือเปล่า หรือจะแกล้งให้เธอโตนแม่ดูมากขึ้นไปอีก

อคินทร์ขับรถกลับเข้ามาในอาณาเขตของคิรานอฟในตอนใกล้ค่ำ
หลังปฏิเสธลิลดาเรื่องชวนไปกินข้าวบ้าน เพราะเขารู้ว่าหญิงสาวโตน
มารดาบังคับอย่างแน่นอน ก็ในเมื่อเป็นแบบนี้ เขาก็จะไม่ไป คนอย่างเขา
มีศักดิ์ศรีพอที่จะไม่ตามง้อตามเอาใจแม่ตัวตึกแล้ว ให้รู้บ้างว่า อคินทร์
คิรานอฟ ไม่ใช่ของตาย ผู้หญิงมีให้เขาเลือกคงมากหน้าหลายตา เว้นเสีย
แต่ว่าเขาจะอยากคงหรือไม่

เขาขับผ่านมายังคฤหาสน์หลังงามของพี่ชายคนโตที่แต่งงานมีลูกชาย
ชื่ออาร์เธอร์วัยสี่ขวบ กำลังซน และช่างเจรจา มีรอยยิ้มไร้เดียงสา ทำให้เขา
ต้องหมุนพวงมาลัยเลี้ยวเข้าไปเพื่อแวะเยี่ยมหลานชายคนแรกของตระกูล
ที่ทำให้ครอบครัวคิรานอฟมีหลานแบบเซอร์ไพรส์ เพราะไม่เคยมีวิ๊วแวน
มาก่อนว่าอาชญุดวงหญิงสาวให้เห็น หรือพามาบ้านเพื่อแนะนำให้ครอบครัว
รู้จัก แต่พอรู้ว่าพี่ชายคนโตของเขามีภรรยากับลูกวัยสี่ขวบ
แล้ว เขายังบอกพี่ชายเลยว่าแบบนี้เขาเรียกว่าซุ่มเงียบ

“อาคิท” เด็กชายอาร์เธอร์ร้องทักด้วยความดีใจ ก่อนลุกขึ้นจากกอง
ของเล่นแล้ววิ่งถลาเข้าไปหาอาหนุ่มที่ก้าวเข้ามาในห้องรับแขก

“ว่ายังไงไอ้เสือ” คนเป็นอาอ้าแขนรับหลานชายวัยสี่ขวบ แก้มเป็นพวง
จนเขาต้องก้มลงหอมพอดใหญ่ นึกไปถึงแก้มของลิลดาที่พวงแก้มเนียน
ละเอียดนั่นมีสีแดงระเรื่อตลอดเวลา ถึงแม่ตอนนั้นรูปร่างจะผอมเพรียว แต่
แก้มก็ยังป่องน่าหอมเหมือนเดิม

“อาคิทไปไหนมาครับ”

“มาหาเรานั่นแหละ แล้วพอกับแม่ละอยู่ไหน”

“คุณพ่อช่วยคุณแม่ทำกับข้าวอยู่ในห้องครัวครับ” หลานชายชี้หัวไป

ยังห้องครัวที่ทันสมัย

“แล้วเราทำอะไรอยู่”

“เล่นรถแข่งอยู่ครับ อาตี๋เล่นกันใหม่” คำชวนของหลานทำให้อคินทร์ต้องนั่งลงรับรีโมตคอนโทรลอีกอันมาจากหลานชาย จากนั้นบังคับให้วิ่งไปตามรางที่วางไว้บนพื้น ทำให้เกิดเสียงหัวเราะสดใสของเด็กน้อยตามมา

“อ้าวตี๋ทำไมยังง” อาชญุเอ่ยทักเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของอากับหลานดั่งแข่งกัน จึงเดินออกจากห้องครั้วมาดูและได้เห็นว่าลูกชายกับผู้เป็นอา กำลังเล่นรถแข่งกันอย่างสนุกสนาน

“คิดถึงหลานเลยแวะมา อาร์เธอร์เล่นคนเดียวไปก่อนนะครับ” คนเป็นอาส่งรีโมตคอนโทรลคืน ปล่อยให้หลานชายบังคับเล่นอย่างเพลิดเพลิน

“วันนี้ทำไมแวะมาได้ ไหนว่าจะไปเลี้ยงฉลองที่ลิลลี่รับปริญญาไม่ใช่หรือ”

“เปลี่ยนใจ กลับบ้านดีกว่า”

“ปัญหายังไม่เคลียร์อีกหรือ”

คนเป็นน้องไม่ตอบ แต่ถามขึ้นว่า

“พี่สะใภ้ผมอยู่ไหนล่ะ”

“อยู่ในครั้ว กำลังเตรียมอาหาร แต่ใกล้เสร็จแล้วละ นายจะกินด้วยก็ได้ นะ มีพอ”

“ผมไปพักเหนื่อยหน่อยดีกว่า” คนเป็นน้องบอกก่อนเดินเข้าไปในครั้ว ได้ยินเสียงพี่ชายร้องบอกไล่หลัง

“นายก็เลี้ยงตลอด ก็ไปแล้วที่ตามตื้อเขาอะ ลิลลี่ตกลงด้วยหรือยัง” คำถามนั้นมันเจ็บจี๊ดเข้าไปถึงหัวใจ แต่อคินทร์ก็ยั้งหัวเราะและยิ้มได้ เพราะหญิงสาวไม่มีใครกล้ามาขायขนมจีบให้ ก็ในเมื่อเขามักจะแวะเวียนไปรับหรือมีดอกไม้ติดมือไปให้เสมอ ซึ่งบางครั้งลิลลดา ก็อารมณ์ดี ยอมไปไหนมาไหนกับเขาบ้าง ทำให้พวกเพื่อนนักศึกษาต่างก็เข้าใจผิดว่าลิลลดา กับเขา

รักกัน เรื่องนี้เขาโดนหญิงสาวต่อว่ามาตลอดที่เรียนในมหาวิทยาลัย แต่เขาก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แล้วเดินหน้าทำตัวเป็นทศกัณฐ์ต่อไปเรื่อยๆ

“อ้าว คุณคิถ กินข้าวเย็นด้วยกันไหมคะ อาหารมีหลายอย่างเลย” พี่สะใภ้เอ่ยทักเสียงหวานอยู่ในห้องครัวที่ทันสมัย หญิงสาวมีผ้ากันเปื้อนอยู่บนตัว มีลูกมือช่วยเตรียมของอีกหนึ่งคน

“เมื่อกี้ผมเห็นอาชญ์เพิ่งเดินออกไป”

“คุณอาชญ์เข้ามาป่วนมากกว่าค่ะ อัญเลยไล่ออกไปดูลูกแทน”

“ทำอะไรครับ หอมเขียว”

“หอมก็กินด้วยกันค่ะ วันนี้อัญทำสตูเนื้อ คุณคิถไม่มีนัดที่ไหนใช่ไหมคะ”

“ไม่มี แต่ผมแวะมาหาหลาน แล้วก็เลยแวะมาทักพี่สะใภ้ด้วยเลย”

“ขอบคุณที่แวะมาค่ะ โดนอาร์เธอร์ชวนให้เล่นรถแข่งด้วยหรือเปล่าคะ แต่อัญได้ยินเสียงหัวเราะแล้วละ”

“เสียงหัวเราะของเด็กฟังแล้วสดใสดีนะคะครับ ผมกำลังคิดว่าถ้าผมมีลูก ลูกของผมจะหัวเราะแบบไหน” พูดแล้วก็คิดถึงไปถึงลิลลดา รายนั้นเวลาหัวเราะแล้วสดใส เสียงกังวานไพเราะเหมือนระฆัง แต่ลักษณะท่าทางกระโดดกระเดกไม่เรียบร้อย จะทำลูกตกจากเตียงนอนไหม

“ก่อนมีลูกก็ต้องมีภรรยาก่อนนะคะ”

คนเป็นน้องชายสามีถึงกับยกนิ้วชี้ขึ้นส่ายไปมาพร้อมกับรอยยิ้ม ก่อนเดินออกจากห้องมาหาคุณพ่อกับหลานชายที่ยังง่วนอยู่กับรถแข่งคันโปรด

“เมื่อไรนายจะแต่งงาน” อาชญ์ถามขึ้นเมื่อน้องชายเดินมานั่งเอนหลังบนโซฟาราคาแพง

“งานแต่งงานกับเจ้าสาวเขายังไม่เริ่มเลย นายจะให้ฉันข้ามหน้าข้ามตาพี่ชายทำไม”

“ก็ควรจะเตรียมตัวได้แล้ว อย่าลืมว่าอาชามันก็เปิดตัวว่าจะแต่งงาน

หลังฉันแค่หกเดือนเองนะ”

“ขอหนึ่งปีแล้วกัน” อคินทร์พูดกลัวหัวเราะ ทั้งที่ยังไม่แน่ใจเลยว่า ลิลลดาจะตกลงด้วยหรือไม่

“ถ้านายทำได้ก่อนหนึ่งปี ฉันยอมยกหุ้นให้นายหนึ่งล้านหุ้น” คนพูดคืออาซา พี่ชายฝาแฝดคนหนึ่งที่ก้าวขึ้นมาภายในบ้านพักพร้อมกับของเล่นหอบใหญ่

“เอาอะไรมาให้ลูกฉันอีกแล้ว”

“รถแข่ง เดี๋ยวไปเจอแล้วนี่ก็ถึงอาร์เธอร์เลยซื้อมาให้หลาน อาร์เธอร์อาศัย้อรธมาฝากลูก”

“ขอบคุณครับอาอาซา” เด็กน้อยยกมือขึ้นไหว้อย่างเรียบร้อย

“อาร์เธอร์ อาตามเหนื่อยเถอะ จำได้ไหมว่าคนไหนพ่อ คนไหนอาอาซา” อคินทร์ถามด้วยความอยากรู้ พลังหัวเราะเมื่อพี่ชายฝาแฝดแยกเขี้ยวใส่

“รู้ครับ คุณพ่อขาว ส่วนอาอาซาดำ” คำพูดของหลานชายทำให้ทั้งพ่อทั้งอาหัวเราะกันสนุกสนาน

“ได้คำตอบแล้วใช่ไหมคิท ฉันละเอียดอยากจะยืนยันนายนักเขี้ยว” อาชญุต่อว่าอย่างไม่จริงจังนัก

“ห้ามไปถามลูกฉันนะเว้ย ฉันไม่ใจดีเหมือนอาชญุนะ” อาซาขูหน้าตาเฉย แต่ดูเหมือนน้องชายจะไม่กลัวเกรง กลับหัวเราะชอบใจ

“ว่าแต่นายเถอะคิท เมื่อไรจะลงเอยกับลิลลี่ เรียบจบแล้วนี่ ขอเขาแต่งงานได้แล้ว”

“ทำไมไม่ไปเคี้ยวเชี่ยนายอัครกับนายชินมันบ้างล่ะ อาซา”

“รอก่อนสิ ถ้านายแต่งงานเมื่อไร ฉันกับอาชญุจะไปเคี้ยวเชี่ยนายเจ้าสองคนนั่นเอง”

“ฉันเห็นด้วยกับอาซานะคิท นายควรมีเมียมีลูกเป็นของตัวเองได้แล้ว”

แต่อคินทร์ยังไม่ทันได้โต้ตอบ โทรทัศน์ของเขาก็ตั้งขึ้นเสียก่อน

“เด็กโทร.มา ขอตัวก่อนนะ”

“นั่นไง ไม่พ่นปี่นี่แน่ๆ” อาชญ์ร้องบอกไล่หลังน้องชายที่รีบลุกเดินหนีออกจากบ้านพักของเขาไป

“ฮัลโหล” เจ้าของโทรทัศน์เอ่ยเสียงขริม

“หนูจะชวนคุณคิท์ไปกินข้าวที่บ้าน”

“ฉันบอกแล้วไม่ใช่เธอว่าไม่ไป” ร่างสูงเดินกลับมาขึ้นรถแล้วสตาร์ทเครื่อง

“อย่างอนหนักเลยคะ”

“ไครรงอน ฉันแค่ไม่ยอมไป”

“มากินมามาผัดใส่ไข่กัน ใส่ผักคะน้าด้วย อร่อยนะ รีบมาเร็วๆ เลย ตอนนี้อยู่หน้าบ้านคุณคิท์ด้วย” ลิลลดาเอาเมนูโปรดของอคินทร์มาล่อ เพราะเธอเคยทำให้เขากินเมื่อหลายปีก่อนตอนที่เขายังไม่หัวเราะเยาะเธอในปลั๊กโคลน

“นี่ก็ยังไปถึงโทร.มาชวน ทั้งที่เมื่อตอนบ่ายเธอลอกให้ฉันไปร้านส้มตำแก้ว หรือจะแกลังกันอีกใช้ไหม”

“พูดตรงๆ เลยนะ แม่สั่ง แล้วก็สั่งอีกว่าถ้าวันนี้ชวนคุณคิท์ไปกินข้าวด้วยไม่ได้ หนูก็ไม่ต้องกลับบ้าน”

“เสียใจนะ ฉันทำตามคำชวนของเธอไม่ได้”

“แล้วจะให้หนูไปอยู่ที่ไหน หรือจะให้ไปเป็นลูกน้องไอ้แจ๊คข้าวมันไก่ เตี่ยวันนี้มันเลื่อนตำแหน่งไปสลับไปเองแล้วนะ”

“เรื่องของเธอสิ” อคินทร์ซบรถสปอร์ตคันหรูจนมาถึงหน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ของเขา ร่างเพรียวระหงในชุดเสื้อยืดกางเกงวอร์มยืนอยู่กับรถจักรยานยนต์ที่ซื้อมาใช้แทนจักรยานคันเดิมที่พังเสียหาย เขาเก็บโทรทัศน์ลงกระเป๋ากางเกง

“มาทำไมมีตๆ คำๆ โทร.มาก็ได้” เขาเสียงอ่อนลง เมื่อหญิงสาว

พูดดีด้วย แล้วก็นึกเป็นห่วงว่าจะซีริตซ์ไปตั้งไกลกว่าจะพ้นเขตศิราณอฟ

“ก็มาชวนไปกินมาม่าผัด”

“ฉันไม่กิน เธอกลับไปผัดกินคนเดียวเถอะ แต่ฉันจะขับรถตามไปส่งเธอ ไปขึ้นรถ”

“ไม่จำเป็นหรอก ถ้าไม่ไปกินก็ไม่ต้องขับไปส่ง เพราะหนูมาเองได้ หนูก็กลับเองได้” ลิลลดาพูดเสียงสั้น นึกน้อยใจที่เข้าใจแข็ง ทั้งที่เธอก็มาง้อถึงที่ ฮี! ทำเป็นเล่นตัว เดี่ยวเถอะ อย่าให้ถึงที่ของเธอบ้างก็แล้วกัน จะอนให้เซ็ด!

“เธอบาปมากรู้ไหมที่ปล่อยให้แม่หิวข้าว”

“แล้วคุณคืทำไมบาปมากกว่าเธอที่ปล่อยให้แม่หนูคอยกินมาม่าผัด แต่คุณคืทำไมยอมไป”

“เด็กบ้า แล้วทำไมไม่บอกตั้งแต่แรก” ร่างสูงเดินมาจับจักรยานยนต์ แล้ววาดขาขึ้นนั่ง

“ทำไมคุณคืทำไมเอารถไปละ ขากลับจะได้ไม่ต้องเดิน”

“มาเถอะ เดี่ยวแม่เธอจะเป็นลมเสียก่อน” ลิลลดาเลยต้องวาดขาขึ้นนั่งคร่อมซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์

“จับเอาตัวช่วย”

“ไม่จำเป็น”

“เร็ว จับเอาชะตึ่ๆ” สารถึ่จำเป็นแกล้งเร่งเครื่องแล้วก็เบรคทำให้ ลิลลดาต้องหยิกลงบนแผ่นหลังภายใต้เสื้อเซ็ดสีขาว

“เจ็บนะ บอกให้จับเอาไ้่งละ”

“ซีไปตึ่ๆ เลยนะ ไม้่่งนั้นหนูจะหยิกให้หลังเขียวเลย”

อคินทร์จึ่่งแกล้งเร่งความเร็วแล้วทั้งไ้่ค้งเลี้ยวไปมา ลิลลดาถึงกับกรี๊ดร้องแล้วหุบมือลงบนหลังเขาดังพลั้ก

“คุณคืท จะบ้าเหอ ถ้ารถลั้มไปละ”

“กั้ลั้รถตกในหลั้มโคลนอีกหรือไ้่ง” คำถามนั้นทำให้ลิลลดาเม้มปาก

แน่นอน เธอมั่นใจว่าเขายังไม่เสื่อมภาพเธอกับลูกหมูตัวเล็กอย่างแน่นอน ความ
อัปอายเกิดขึ้นในใจของหญิงสาวอีกครั้ง!

2

“คนบ้า หนูไม่ผิดให้กินแล้ว” ลิลลดาตวาดเสียงแหว หน้าคว่ำเป็น
ม้าหมากรุกยามารถจักรยานยนต์จอดตรงหน้าเรือนพักของเธอ จากนั้น
วาดขาลงมายืนข้างรถ

“อะไรของเธอเนียลลิลลี่ อารมณณ์แปรปรวนง่ายจัง”

“ไม่รู้ล่ะ ไม่ผิดแล้ว อารมณณ์ไม่ดี” หญิงสาวบอกด้วยน้ำเสียง
กระเจ้ากระงอด ภาพวันที่เขาอุ้มลูกหมูขึ้นมาแล้วคิดว่าเป็นเธอนั้นลอย
เข้ามาในความคิดอีกครั้ง ความอับอายจึงปรากฏชัดอยู่บนผิวกายที่แดง
เปล่งปลั่ง

“หรือว่าเธอโกรธที่ฉันขี่รถแก๊งเธอ”

“ป่วยการพูด กลับไปได้แล้ว”

“หลอกให้ฉันขี่รถมาส่งใช่ไหม”

“ไม่ต้องพูดมาก อตกินไปเถอะ หรือไม่หนูจะผิดแล้วก็เอาไปให้
ไอ้แจ๊คมันกิน” ลิลลดาลอยหน้าลอยตาบอก

“ฉันจะไปเผาบ้านมันซะให้สิ้นซาก จะได้ย้ายออกไปจากแถวนี้ซะที”

“หนูจะแจ้งตำรวจเอาคุณคิท์เข้าคุก”

“ได้ แต่ก่อนอื่น เธอควรไปผิดมามาให้เสร็จก่อนนะ” ร่างสูงใหญ่จับข้อมือเรียวยาวให้ก้าวขึ้นบันไดเรือนไปด้วยกัน แต่แล้วก็ต้องชะงัก ก่อนจะสาวเท้าก้าววาวๆ ไปยังกลางเรือนเมื่อร่างผอมบางของลัดดาอนหมดสติอยู่บนพื้น

“คุณน้า” เข้างมือที่จมูกก็พบว่ายังมีลมหายใจ แต่เนื้อตัวเย็นเฉียบ

“แม่ แม่เป็นอะไร” ลิลลดาผวาเข้ามาหาร่างมารดาด้วยความตกใจ น้ำตาไหลพร่างพรูลงมาด้วยอาการใจหาย

“กุญแจรถอยู่ที่ไหน ไปเอามาเดี๋ยวนี้เลย” อคินทร์สั่งเสียงดัง พลังข้อนร่างของลัดดาขึ้นไว้ในอ้อมแขนแล้วอุ้มพาลงจากเรือน มีร่างเพรียวระหงวิ่งตามมาในสภาพที่น้ำตานองใบหน้า

“เธอนั่งประคองแม่ไว้ ฉันจะขับเอง” บอกแล้วก็ส่งร่างหมดสติเข้าไปในเบาะด้านหลัง จากนั้นก็ทำหน้าที่ขับรถด้วยความรีบร้อน ได้ยินลิลลดาเรียกมารดาเสียงสั่น ทำให้เขาต้องเร่งความเร็วมากขึ้น ภาวนาว่าอย่าให้มีการสูญเสียเกิดขึ้นเลย เพราะเขาคงเสียใจไม่น้อยไปกว่าลูกสาวของลัดดา

“เสียใจด้วยนะครับ คนไข้มาช้าไป” คำพูดสั้นๆ ของนายแพทย์แผนกฉุกเฉินทำให้ลิลลดากริ๊ดร้อง ก่อนจะตรงเข้ามาหุบที่แผงอกล่าของเขาย่างคนเสียสติ

“เพราะคุณคิท์ เพราะคุณคิท์ เพราะคุณคิท์มัวแต่เล่นตัว โยกโย้เลยทำให้มาหาแม่ช้า ไม่งั้นแม่ก็ไม่ตาย ฮือๆ คนเลว คนใจร้าย ฮือๆ” ร่างเพรียวระหงก่นด่าพาลงหุบมือรัวๆ ไม่ยั้ง เมื่อเธอเอาแต่กล่าวโทษเขาด้วยความเสียใจ

“ฮือๆ แม่ของหนู ฮือๆ คุณคิท์เอาแม่ของหนูคืนมาเดี๋ยวนี้นะ ฮือๆ หนูเกลียดคุณคิท์”

“ลิลลี่ หยุดเลยนะ” คนถูกกล่าวหารวบข้อมือเรียวยาวไว้แน่น แล้ว

กอดประคองให้นั่งลงบนโซฟาหน้าห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลเอกชน
แห่งหนึ่ง

“คุณคือทำให้แม่หนูตาย ฮือๆ เอาแม่ของหนูคืนมานะ”

“หยุดบ้าได้แล้ว อย่ามาโทษกันแบบนี้ละ เธอควรมีสติมากกว่านี้ละ
ลิลลี่” เขาตะคอกเสียงเข้ม ไม่นึกว่าเหตุการณ์จะกลับตาลปัตรถึงเพียงนี้
จากที่แรกตั้งใจว่าจะพูดคุยกะเคลียร์ปัญหาที่ค้างคาใจให้จบ แล้วก็จะสารภาพ
ความในใจให้ลิลลี่ได้รู้ จากนั้นเขาก็จะขอโอกาสคบหาดูใจกับหญิงสาว
ในฐานะคนรัก และสุดท้ายก็จะขอแต่งงาน แต่ไม่นึกเลยว่าจะกลายมาเป็น
แบบนี้ไปได้

ลิลลี่ ลดาเอาแต่ร่ำไห้เสียใจกับการจากไปของมารดา นึกเสียใจกับ
เหตุการณ์ก่อนหน้าี่ซึ่งทำให้เธอร้องไห้อย่างหนัก เธอไม่ยอมพามารดาไป
ร้านสัมตำตามนัด ทำให้แม่ถึงกับโมโหที่เธอนิสัยเสียและสั่งให้เธอไปตาม
อคินทร์มากินข้าวให้ได้ ก็ไม่นึกเลยว่าเพียงช่วงเวลาไม่นาน แม่ของเธอจะ
จากไปอย่างกะทันหันแบบนี้ ได้แต่นึกขอโทษมารดาที่เธอทำให้คนเป็นแม่
ต้องโมโหขุ่นเคืองกับการกระทำของตัวเอง อนิจจา ถ้าเธอรู้ล่วงหน้าว่าจะ
เกิดเหตุการณ์แบบนี้ เธอจะไม่ติดกับแม่เลย

“คิท เป็นยังไงบ้างลูก” ภาตราเอ่ยถามไปทางโทรศัพท์ที่ไร้สาย หลัง
คนรับใช้รายงานให้ทราบถึงเหตุการณ์เมื่อหัวค่ำ ทำให้เธอต้องโทร.หา
ลูกชาย ก่อนจะได้คำตอบที่ทำให้เธอใจหาย เพราะลัดดาคืออดีตแม่บ้าน
ที่เธอรักและไว้ใจมากที่สุด

“ตอนนี้ศพอยู่โรงพยาบาลครับ แต่ลิลลี่บอกว่าน้ำลัดดาทำเรื่อง
บริจาคร่างกายให้ทางสภากาชาด ผมแจ้งให้ทางโรงพยาบาลทราบแล้ว เขา
นำศพไปแช่เย็นเพื่อรอเจ้าหน้าที่มาฉีดยาแล้วถึงจะเคลื่อนย้ายศพไปใน
วันพรุ่งนี้ครับ” คนเป็นลูกบอกอย่างหนักใจอยู่บนเรือนของลิลลี่ หลังเขา

พากลับมาบ้านเพื่อเตรียมเอกสารสำหรับการส่งศพไปสภากาชาดที่กรุงเทพฯ

“แล้วลิลลี่ล่ะ”

“อยู่บ้านครับ ไม่ยอมทำอะไรเลย เอาแต่ร้องไห้” เขาไม่ได้เล่าให้มารดาฟังว่าลิลลี่เอาแต่กล่าวหาว่าเขาเป็นต้นเหตุให้หญิงสูงวัยเสียชีวิต

“เฮ้อ น่าสงสารจริง แล้วศิโรท.หาพี่สาวลิลลี่หรือยัง”

“ยังเลยครับ”

“โทร.สิ จะได้มาช่วยจัดการ แม่รู้ว่าลิลลี่คือ คงไม่ยอมเชื่อศิโรทง่ายๆหรอก”

“ครับ แต่คืนนี้ผมคงอยู่เป็นเพื่อนลิลลี่ที่นี่ก่อน”

“ไม่ต้องมาอยู่เลยนะ หนูอยู่ของหนูคนเดียวได้” ลิลลดาตวาดไล่เสียงนั้นได้ยินไปถึงภคตราที่ถึงกับถอนหายใจให้คนเป็นลูกได้ยิน

“อดทนนะศิโร ถ้าลูกรักลิลลี่จริง ลูกก็ต้องอดทน”

“ครับ แค่นี้ก่อนนะครับ” อคินทร์เก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า จากนั้นหันไปเจรจากับผู้หญิงหัวดื้อใหม่

“เธอจะเอาแต่ร้องไห้ไม่ได้นะลิลลี่”

“ไม่ต้องมายุ่ง”

“ลิลลี่ มีเหตุผลหน่อยสิ พรุ่งนี้เจ้าหน้าที่เขาจะมารับศพ เธอต้องเตรียมเอกสารไปให้เขา เพราะฉะนั้นเธอช่วยหาไว้ด้วย”

ลิลลดาสะบัดหน้าหนีแล้วเดินมาทรุดนั่งบนตั่งไม้ตัวที่แม่ของเธอชอบนั่ง

“เพราะคุณศิทคนเดียวยี่ทำให้แม่หนูตาย”

“ใช่ ฉันทำให้แม่เธอตายก็ได้ พอใจหรือยัง หรือจะให้ฉันตายตามไปด้วยไหม แต่ก่อนที่เธอจะกล่าวหาคนอื่น โปรดพิจารณาตัวเองด้วยว่า ก่อนหน้านั้นเธอทำอะไรไว้บ้าง ถ้าคิดไม่ออกฉันจะบอกให้ว่า ถ้าเธอแะร้านส้มตำตามที่เรานัดกัน แล้วกินข้าวกันตามปกติ เหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นใหม่ แม่จะให้เธอมาตามฉันที่บ้านหรือเปล่า แล้วเราสองคนจะเกิด

การโต้เถียงกันใหม่”

ร่างเพรียวบางเอาแต่สะอื้นให้ พलगซบหน้าลงกับเข่าที่เธอยกขึ้นมา กอด เพราะสิ่งที่ชายหนุ่มพูดนั้นเป็นความจริง แต่เธอก็ยังโทษว่าเป็นเพราะ เขาก็ตามไป เลยทำให้เธอหมั่นไส้อายากจะแกล้งเขาเล่น

“เอาเบอร์โทร. พี่สาวเธอมา ฉันจะโทร. ไปบอกให้เขารู้”

“ไม่ต้องยุ่งได้ไหม”

“ถ้าจะไม่ให้ยุ่ง เธอก็ต้องลุกมาจัดการอะไรสิ ไม่ใช่เอาแต่โทษว่าเป็น เพราะนั้น”

เพราะคำพูดนั้นทำให้ลิลลดาหนีโกโมโท เธอหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา กดหาพี่สาวที่อยู่แดนไกล รอเพียงไม่นานลิลลดาก็ส่งเสียงมาให้ได้ยิน

“ลิลลี่ มีอะไรหรอ พี่กำลังยุ่ง”

“พี่สา” คนเป็นน้องพูดได้แค่นั้นก็สะอื้นให้ออกมา

“ลิลลี่ ร้องให้ทำไม ใครเป็นอะไร”

อคินทร์ใจเย็นไม่พอที่จะให้ลิลลดา ร้องให้ให้คนเป็นพี่ฟัง เขาแย่ง โทรศัพท์มาแล้วส่งเสียงไป

“คุณสา ผมอคินทร์นะครับ”

“อ้อ คุณคิท เกิดอะไรขึ้นหรอคะ แล้วลิลลี่ร้องให้ทำไม”

“ผมจะโทร. มาเรื่องน้ำลัดดา” แค่อ่อยชื่อมารดาของหญิงสาวออกไป เขาก็ได้ยินลิลลดาถามเสียงสั้นว่า

“แม่เป็นอะไรคะคุณคิท”

“ท่านหัวใจวายครับ”

ลิลลดาตั้งอึ้งราวกับโดนชอร์ตด้วยไฟฟ้าจนรู้สึกขาไปทั้งตัว จนกระทั่ง ได้ยินเสียงชายหนุ่มเรียก

“คุณสา ทำใจดีๆ นะครับ”

“ฉันจะบินกลับให้เร็วที่สุดนะคะ แต่คงต้องหาตัวก่อน ไม่รู้ว่ากะทันหัน แบบนี้จะหาได้ไหม” หญิงสาวต้องกลั้นสะอื้นไปด้วย ไม่นึกเลยว่ามารดา

จะจากไปอย่างกะทันหันแบบนี้ ทั้งที่เพิ่งจะโทร.คุยกันไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้

“คุณสาอยู่เมืองไหนครับ”

“นิวยอร์กค่ะ”

“ดีเลย เอาอย่างนี้แหละครับ ทางศิรานอฟจะมีเที่ยวบินกลับมากรุงเทพฯ วันเว้นวัน ผมจะโทร.ไปติดต่อทางโน้นให้ คุณสาจะได้กลับมากับเขา ส่วนทางนี้ก็จะมีคนอำนวยความสะดวกให้ระหว่างผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง”

“ขอบคุณมากค่ะ ชอบคุณจริงๆ” ลลิสาบอกเสียงสั้น ในน้ำใจของชายหนุ่มที่เธอรู้จักเขาในฐานะทายาทลำดับสามของศิรานอฟ ตอนที่เธอแต่งงานและไปจากเมืองไทยนั้น น้องสาวของเธออายุสิบเจ็ดและเขาก็อายุยี่สิบแปด ท่าทางเขาตอนนั้นดูเหมือนจะเอ็นดูน้องสาวของเธอไม่ใช่น้อย ยังจำได้ว่าเมื่อตอนเช้า เธอยังเห็นเขาในโทรศัพท์ที่โทร.แบบเฟซบุ๊กกับดอกไม้ช่อโตที่เอาไปแสดงความยินดีกับลลิสดาในงานรับปริญญา ไม่อยากเชื่อเลยว่าเวลาผ่านไปหลายปี เขาก็ยังเสมอต้นเสมอปลาย โดยเฉพาะในเวลาคับขันแบบนี้ เขาก็ยังไม่ไปไหน

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมจะส่งข่าวอีกที ขอติดต่อทางศิรานอฟก่อน” เสียงของอคินทร์ทำให้หญิงสาวตื่นจากภวังค์ก่อนจะตอบออกไป

“ได้ค่ะ ตอนนี้อยากดูแลลลิสี่ไปก่อนนะคะ”

“ครับ แค่นี้แหละครับ” อคินทร์กดตัดสายการสนทนา จากนั้นใช้โทรศัพท์ของตัวเองโทร.หาทางเลขาฯ ของเขาที่นิวยอร์กเพื่อให้จัดการเรื่องเร่งด่วน เขาใช้เวลาไม่นานก็เสร็จเรียบร้อย แม้กระทั่งโทร.ไปบอกลลิสาก็ตาม ก่อนจะหันไปมองร่างเพรียวระหงที่ยังนั่งกอดเข่ามองเหม่อไปยังความมืดด้านนอกอยู่อย่างนั้น

“ลลิสี่ ลลิสี่ เป็นไงบ้าง” เสียงถามดังขึ้นพร้อมกับที่ชายหนุ่มผิวขาวร่างอ้วนท้วมสมบูรณ์โผล่พื้นบันไดเรือนขึ้นมาจากด้วยสีหน้าแตกตื่น

“อ้าว อ้อ คุณคิท” แจ็คซซังก็ผีเห่า ก่อนเอ่ยทักกลางยิ้มแหยๆ เพราะเขายังจำได้ดีว่าเมื่อหลายปีก่อนชายหนุ่มแว่ไปหาเขาที่ร้าน และสั่งห้ามเขา

ลือเรื่องความอ้วนของลิลลดาอีก ไม่อย่างนั้นร้านข้าวมันไก่ของพ่อจะต้องออกจากพื้นที่ของศิราณอฟ ตั้งแต่นั้นคำว่าอ้วนไม่เคยออกจากปากของเขาอีกเลย แอ้มเขายังทำหน้าที่ขึ้นมาแทนอีกด้วย

“แจ๊ค แม่ตายแล้ว” ลิลลดาที่นั่งเงียบอยู่นานหันไปบอกเพื่อนเสียงสั่น ก่อนจะทำแอ้มแขนกว้างเพื่อสวมกอดเพื่อนชาย แต่ออคินทร์ก็แสรังเดินมาขวางกลางไว้เสียก่อน

“ขอภัย ไม่เห็นเห็น”

“ฉันเสียใจด้วยนะลิลลี่” แจ๊คเลยถอยหลังมานั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงกันข้าม

“ฉันทำอะไรไม่ถูกเลย ไม่นึกว่าแม่จะจากไปกะทันหันแบบนี้” คนพูดเข็ดน้ำตาบ่อยๆ ทำให้ร่างสูงที่ยืนมองอยู่ใกล้ๆ นึกสงสารอยากจะทำไปกอด แต่พอนึกถึงที่หญิงสาวกล่าวหาแล้วทำให้ต้องเดินเข้าครัวไปเสียบปลั๊กกระติกน้ำร้อนเพื่อจะชงกาแฟดื่ม

“ให้แจ๊คช่วยอะไรไหม”

“ไม่รู้จะให้ช่วยอะไร”

“นอนเป็นเพื่อนไป”

“ไม่ได้!” ออคินทร์ตวาดห้ามเสียงห้วน ทำเอาหญิงสาวกับพ่อค้าข้าวมันไก่สะดุ้งเฮือก

“ผมหมายถึงนอนตรงนอกชานโน่นก็ได้”

“ไม่จำเป็น ฉันอยู่เป็นเพื่อนแล้ว”

“หนูอยู่คนเดียวได้ คุณคิดที่ไม่ต้องมาอยู่เป็นเพื่อนหนูหรอก”

“ใครก็สั่งฉันไม่ได้ ถ้าฉันจะอยู่ชะอย่าง”

ลิลลดาสะบัดหน้าพริต เพราะไม่รู้จะทำอะไรมากไปกว่านี้ รู้ดีว่าไล่ยังไง เขาก็คงไม่ไป

“แล้วศพแม่ล่ะ จะไว้วัดไหนหรือยังไง” แจ๊คชวนคุยเมื่อรู้สึกว่าการระบายอากาศข้างอิมคริมและเงียบส่งตมมากๆ

“แม่บริจาคร่างกายให้สภากาชาด พรุ่งนี้เขาจะมารับแม่ไป เพื่อให้

นักศึกษาแพทย์ได้เรียน”

“อ้อๆ น้าลัดดาจะไปเป็นอาจารย์ใหญ่”

“แจ๊ค” อคินท์เอ่ยขึ้นเมื่อเขาซังกาแพเสิร์จ

“ครับคุณคิท์”

“ข้าวมันไก่ที่ร้านขายโต้รุ่งไม่ใช่หรอ”

“ครับ คุณคิท์คงอยากกิน ผมโทร.ไปให้ลูกน้องมาส่งได้นะครับ”

“ฉันจะถามว่าทำไมไม่ไปช่วยเตี้ย”

“คุณคิท์ แจ๊คเขามีน้าใจกับหนูนะ” ลิลลดาเถียงแทน เธอเริ่มโมโหอีกครั้งเมื่อชายหนุ่มแสดงท่าทีวางอำนาจในบ้านของเธอ

“แต่เธอก็ควรมีน้าใจกับเพื่อนด้วยการไม่ทำให้เพื่อนเสียงาน ส่วนฉันไม่เสียเวลาอะไรเพราะเป็นผู้บริหาร ฉันถึงอยู่เป็นเพื่อนเธอได้”

“แต่คุณคิท์ก็ควรมีมารยาทกับคนอื่นๆ ด้วย โดยเฉพาะคนที่เขาไม่ได้สนิทสนม ควรจะมีให้เยอะที่สุด”

“แต่ฉันว่าตอนนี้เธอควรไปอาบน้ำแล้วเข้านอน พรุ่งนี้ยังมีอะไรให้ทำอีกเยอะ แล้วแจ๊คเขาจะได้กลับบ้านด้วย” ร่างสูงหันไปสบตาเด็กหนุ่ม หุ่นอวบอ้วนเพียงนิดเดียว แจ๊คก็ต้องลุกยืนอย่างรู้หน้าที่

“จริงของคุณคิท์ ฉันกลับดีกว่า ถ้ามีอะไรก็โทร.ไปคุยก็แล้วกันนะ ลิลลี่”

“ก็ได้ ขอบใจเธอมากนะแจ๊ค” ร่างเพรียวระหงลุกยืนแล้วเดินไปส่งเพื่อนจนถึงบันได โดยมีอคินท์มองตามด้วยความพอใจที่เด็กหนุ่มไม่กล้าสวมกอดลิลลดาอย่างที่เขาคิดว่าสั่งห้ามไป

“ความจริงคุณคิท์ไม่ต้องมาอยู่เป็นเพื่อนก็ได้” ลิลลดาหันไปบอกร่างสูงใหญ่ตรงริมระเบียง

“ไปนอนเถอะ ไม่ต้องมาวุ่นวายกับฉัน”

“แต่นี่มันบ้านของหนู”

“แล้วนี่มันเวลาปกติไหมล่ะ” เขาถามกลับไปทำให้หญิงสาวหัวตื้อ

ต้องตัวตายเป็นค้อนแล้วก้าวเดินฉับๆ ไปยังห้องส่วนตัวของเธอ เสียงปิดประตูตามหลังดังปัง บอกให้รู้ถึงอารมณ์ของลิลลดาว่าหงุดหงิดแค่ไหน แต่เขาก็ไม่สนใจ เพราะเป็นห่วงสภาพจิตใจมากกว่า นึกมาถึงตรงนี้ทำให้เขาต้องถอนใจ มองไปยังพื้นที่หญิงสูงวัยเป็นลมล้มอยู่ตรงนั้น เขาไม่นึกกลัว แต่เกิดคำถามว่าถ้าเขาตอบตกลงตั้งแต่แรกว่าจะมากินข้าวด้วย แล้วลิลลดาไม่ต้องขี่รถไปตามง้อเขา น้าลัดดาจะเสียชีวิตหรือไม่ หรือว่านี่คือโชคชะตาที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ให้เขาต้องตกเป็นผู้ต้องหาของลิลลดาอีกครั้ง หลังจากที่ก่อนหน้านี้ก็ยังไม่เคยว่าเขาทำอะไรผิด หญิงสาวถึงได้ทำตัวไม่เหมือนเดิม

ลิลลดาพนมมือกราบลงตรงเท้าที่เย็นซีตของมารดา ตามด้วยลิลสา พี่สาว จากนั้นร่างสูงใหญ่ของอคินทร์ในชุดสูทสากลสีดำก็พนมมือกราบลงบนมือของลัดดาอย่างนอบน้อม ท่ามกลางสายตาชื่นชมของลิลสา กับสายตาดกตะลึงของลิลลดา เพราะไม่คิดว่าเขาจะต้องมากาบบไหว้ศพของมารดา เธอ เนื่องจากไม่ได้เป็นอะไรกันมากไปกว่าคนรู้จัก และอดีตแม่บ้านของคิรานอฟ ในขณะที่อคินทร์บีบมือที่เย็นซีตและแข็งทื่อของลัดดาแล้วบอกอยู่ในใจ

‘ไม่ต้องห่วงลิลลันะครับ ผมจะดูแลลิลลีเอง ผมสัญญา’

“เรียบบร้อยแล้วนะครับ ขอเชิญเซ็นเอกสารด้านนอกได้เลยครับ” เจ้าหน้าที่ห้องเย็นผายมือเชิญอย่างนอบน้อม ทำให้ร่างสูงใหญ่ต้องหันไปสปรดากับลิลสาที่ตาแดงกำ ก่อนจะหันไปชวนลิลลดาที่น้ำตาไหลอาบแก้ม

“เราออกไปข้างนอกกันได้แล้ว” มือหนาแตะแผ่นหลังลิลลดาให้ก้าวตามคนเป็นพี่ จากนั้นเดินนำไปยังโต๊ะของเจ้าหน้าที่ซึ่งเตรียมเอกสารไว้ให้เขารับมาดูก่อนส่งให้สองพี่น้อง

“คุณสาเซ็นก็ได้ครับ แล้วเราจะได้กลับกัน”

“หนูยังไม่อยากกลับเลยพี่สา” ลิลลดาบอกด้วยเสียงสะอื้น ในขณะที่

พี่สาวเซ็นเอกสารจนครบ

“ไม่กลับวันนี้แล้วจะกลับเมื่อไร หรือถ้าเธออยู่แล้วทำให้แม่ฟื้นขึ้นมาได้ ฉันก็จะอยู่เป็นเพื่อน” อคินทร์พูดเสียงเรียบ

“คุณคิทพูดแบบนี้ได้เพราะไม่ใช่แม่คุณคิทนี่” พุดออกไปแล้วก็แทบจะกัดลิ้นตัวเอง เมื่อเห็นเพลิงโทสะฉายชัดอยู่ในดวงตาคมเข้ม

“ลิลลี่ เธอพูดอะไรไม่น่ารักเลย”

“ฉันจะถือว่าเธอกำลังเสียใจเรื่องแม่นะ เพราะฉะนั้นฉันจะให้อภัยเธอ” ร่างสูงบอกเสียงเข้ม ก่อนก้าวเดินออกจากตัวอาคาร ทำให้ลิลลี่ต้องเดินตามพลางจูงข้อมือน้องสาวมาด้วย รู้สึกละลายที่ลิลลดาพุดจาไม่น่าฟังเป็นอย่างยิ่ง

“คุณคิท สาขโโทษแทนน้องด้วยนะคะ”

“คุณสาไม่ต้องขอโทษหรือครับ คนพูดเขายังไม่รู้ลิลลี่ผิดเลย”

ลิลลดาเลยต้องยกมือไหว้พร้อมอาการสะอื้นให้

“หนูขอโทษค่ะ หนูแค่อยากอยู่กับแม่ให้นานกว่านี้ แล้วหนูก็ยังทำใจไม่ได้ ไม่คิดว่าแม่จะจากไปกะทันหันจริงๆ ที่แม่ปริจจากร่างกายให้สภากาชาด หนูก็สับสนงุนนะ เพราะคิดว่าแม่จะได้ทำดีสร้างกุศลให้ตัวเอง แล้วก็คิดว่ากว่าจะถึงตอนนั้นก็คงจะอีกหลายสิบปี แต่พอถึงเวลาเข้าจริงๆ หนูก็อยากย้อนแม่ไว้ให้นานที่สุด เพราะมันเร็วเกินไป”

“ความตายไม่มีช้าหรือเร็วเกินไปหรอกลิลลี่ มันขึ้นอยู่กับว่าอายุขัยของคนคนนั้นหมดลงเมื่อไรมากกว่า” อคินทร์บอกเสียงทุ้ม เขาจับมือเรียบบางมาบีบกระชับให้กำลังใจ ก่อนพาเดินออกไปยังลานจอดรถ

“คุณคิทพูดถูกนะลิลลี่ แล้วพี่ก็มั่นใจว่าเธอดูแลแม่ดีที่สุดแล้ว”

“หนูยอมรับนะพี่สา หนูยังทำใจไม่ได้”

“พี่เข้าใจ ก็มันเพิ่งจะสองวันเองนะลิลลี่ เรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลา แต่เธอก็ไม่ควรจะจมอยู่กับความทุกข์ให้นานเกินไป ชีวิตต้องเดินหน้า แล้วพี่ก็เชื่อว่าแม่คงไม่ชอบให้เธอต้องมานั่งร้องไห้คิดถึงแม่อยู่ตลอดเวลาหรอกนะ”

คนเป็นพี่บิบบมีอุปถอบให้กำลังใจ

“หิวกันไหม” อคินท์เอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง เพราะนับตั้งแต่ที่กับน้องได้เจอกันก็เอาแต่ร่ำไห้ ไม่ค่อยได้กินอะไร นอกจากข้าวไม่กี่คำ เขาจึงต้องเป็นฝ่ายคะยั้นคะยอให้กินอะไรบางอย่าง และรับอาสาทำหน้าที่ขับรถพาสองพี่น้องเดินทางมาส่งผู้เป็นแม่ด้วยตัวเอง และอยู่รอจนเรื่องเอกสารจัดการเรียบร้อย

“คุณคื้ทะเลหิวไหม เราหาอะไรรองท้องก่อนเดินทางก็ได้นะ”

“แต่หนูไม่หิว”

“ไม่หิวก็นั่งรอเฉยๆ ก็แล้วกัน” อคินท์เปรยเสียงเรียบ ทำให้ร่างเพรียวระหงต้องเ้มปากแน่นด้วยความน้อยใจ

“เธอก็ควรกินชะหน่อยนะลิลลี่ เดี่ยวจะไม่สบายไป พื่ออยู่ดูแลไม่ได้ นะ ผากหลานไว้กับย่าเขาหลายวันไม่ได้”

“หนูขอโทษค่ะ” ลิลลดาตายก็มือขึ้นไหว้แล้วเปิดประตูด้านหลังขึ้นไปนั่ง ทำให้พี่สาวของเธอต้องนั่งคู่กับชายหนุ่มแทน

“เธอเพิ่งรีบจบไม่ใช่หรอ ยังไม่ได้ทานทำอะไรไหม”

อคินท์เงี่ยหูฟังการสนทนาของสองพี่น้องด้วยความสนใจ เขาเริ่มใจไม่ดี ก็กลัวว่าลิลลดาจะชวนน้องสาวไปอยู่นิวยอร์กด้วย

“ไปยื่นทิ้งไว้ก่อนจบ แต่ยังไม่มีการเรียกสัมภาษณ์เลย”

“ทำไมเธอไม่ยื่นเข้าไปที่ศิริรานอฟ ทำงานใกล้บ้านไม่ต้องเสียค่าเดินทาง” ในที่สุดทายาทศิริรานอฟก็เอ่ยขึ้นด้วยความหวังดี จริงๆ แล้วเขาอยากให้ลิลลดาทำงานเป็นเลขานุการด้วยซ้ำ แต่ยังไม่มีโอกาสได้พูดก็เกิดเรื่องเสียก่อน

“ยื่นแล้วกลัวได้ทำเลย” ลิลลดาตอบหน้าตาเฉย เธอสบตาพี่ชายหนุ่มทางกระจกมองหลังอย่างถือดี

“ลิลลี่ ทำไมไม่ต้องพูดจายั่วโมโหแบบนั้นด้วย ไม่น่ารักเลย”

“พี่สาวพูดเหมือนแม่เลย ขนาดไม่ได้อยู่ใกล้ๆ นะ”

“ก็เธอพูดไม่น่ารักเลยอะ จะให้พี่พูดแบบไหนล่ะ”

“เวะร้านนี้ก็แล้วกัน อาหารไทยอร่อย เขาทำร้อนๆ ด้วย” เจ้าของรถ
หักพวงมาลัยเลี้ยวเข้าไปยังลานจอดของร้านอาหารริมทาง

“ดีเลยอะ กำลังหิว ไปลิลลี่” คนเป็นที่เปิดประตูลงไปยืน ทำให้
น้องสาวต้องลงมาตาม

“แต่ถ้าเธอยังไม่มีงานทำ เธอไปอยู่นิวยอร์กกับพี่ใหม่ ไหนๆ เราก็
เหลือกันสองคนพี่น้อง ไปช่วยพี่ดูหลานก่อนสักพัก แล้วถ้าเธอหางานทำ
ได้เมื่อไรก็ค่อยว่ากัน”

“อู๊ย น่าสนใจมากเลยอะ”

“ดีไหมล่ะ ไปอยู่ด้วยกันที่โน่น เพื่อเธอจะเจอชายในฝันสักคน” ลิลลี่
พูดกั๊กหัวเราะ แอบปรายตามองหนุ่มโสดเนื้อหอมที่ตามติดน้องสาวเธอ
เป็นเงา ทั้งที่สถานะของเขาก็สามารถจะดวงดารานางแบบหรือไฮโซระดับ
แถวหน้าของเมืองไทยได้ แต่เขาก็ไม่ไป นี่ถ้าเขาไม่รักน้องสาวของเธอ
ไม่รู้จะให้เข้าใจเป็นอย่างอื่นได้อีกไหม

“เธอเสียเวลาทำเรื่องสักเดือนก็น่าจะผ่าน พี่จะออกจดหมายเชิญ
จากทางโน้นให้ด้วย วิซ่าจะได้ง่าย”

การพูดคุยของสองพี่น้องทำให้อินทรีกินข้าวมือนั้นไม่อร่อย เพราะ
ดูเหมือนว่าลิลลี่จะรู้ว่าเขาไม่อยากให้ไป หญิงสาวจึงตอบตกลงโดย
ไม่หยุดคิดสักนิดว่าเขาจะเห็นด้วยหรือไม่

“ได้ข่าวว่าเธออยากเจอนั่น?” ร่างสูงใหญ่ในชุดสูททำงานขับรถ
จากบ้านตรงมายังสวนกุหลาบที่ขึ้นชื่อของลิลลี่ ร่างเพรียวระหงอยู่ใน
ชุดเสื้อเซิตแขนยาวสีน้ำเงินเข้ม สวมถุงมือและหมวกปีกกว้างสำหรับปิดบัง
ความร้อนจากแสงแดด ถึงแม้จะอยู่ในช่วงเช้าตรู่ ในมือมีกรรไกรสำหรับ
ตัดดอกเพื่อห่อส่งให้ลูกค้า

“คุณคิท หายไปไหนหลายวันเลยอะ” เธอถามเพราะติดต่อเขาไม่ได้

เลยได้แต่ฝากข้อความไว้ทางไลน์

“ฉันมีงานต้องทำ”

“งานอะไรคะ”

“เธอสนใจด้วยหรือว่าฉันทำงานอะไร”

“อารมณ์ไม่ดีหรือคะ” คนถามทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ แต่เธอเชื่อว่าเขาอารมณ์ไม่ดีจริงๆ เพราะนับจากวันที่ส่งศพแม่เธอไปเป็นอาจารย์ใหญ่ เขาก็ดูจะเจี๊ยบไป ไม่แหวะมาเหมือนเคย

“เธอมีอะไรก็พูดมาเลย ไม่ต้องอ้อมค้อม” จะให้เขาตอบได้อย่างไรว่าอารมณ์ดี หลายวันมานี้เขาหงุดหงิดด้วยซ้ำ เพราะลิลลดาเลือกที่จะบินไปนิวยอร์ก โดยไม่ถามความเห็นเขาลักค้ำว่าเห็นด้วยหรือไม่ มีแต่ขอความช่วยเหลือเรื่องยื่นวีซ่า นั่นก็คือเซ็นรับรองสถานะทางการเงินให้ด้วยหลักทรัพย์ของเขาเอง แล้วยังออกเอกสารรับรองการทำงานให้ทั้งที่ไม่ได้ทำกับศิริรานอฟ โดยเขาเอาตำแหน่งประธานบริหารค้ำประกัน

“แหม คุณคึกคักนะ หนูรู้นะว่าไม่อยากให้หนูไปนิวยอร์กใช่ไหม”

“เธอรู้ แต่ก็ยังตัดสินใจจะไป”

“ก็พี่สาวชวน หนูก็อยากลองดูสักตั้ง”

“จะไปทำอะไร เธอนึกว่าที่นิวยอร์กหางานง่ายหรือ”

“ก็ต้องลองค่ะ หนูอยากออกไปผจญภัยในโลกกว้างบ้าง หลังรู้จักแต่โลกของศิริรานอฟมาตลอด” ลิลลดาขมขื่น แสร้งทำเป็นไม่เห็นแววตากราดเกรี้ยวของชายหนุ่มที่คงอยากจะลงโทษเธอเต็มที แต่ทำอะไรเธอไม่ได้ นอกจากอาการเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“คงอยากหาแฟนเต็มทีสินะ”

ร่างเพรียวระหงไหวไหลยั่ว พวงแก้มแดงระเรื่อแข่งกับสีแดงของกุหลาบดอกใหญ่

“ก็หนูอายุสี่สิบสองแล้วนี่ แถมหนุ่มๆ บ้านศิริรานอฟที่เนื้อหอมฟุ้งก็ดูแล้วว่่าน่าจะไม่มีตำแหน่งว่างสำหรับหนูแล้ว พี่อาชญูแต่งงานแล้วหนึ่ง

พี่อาชาก็กำลังจะแต่ง หนูนี้ชีวิตไปแล้วสอง จะหันไปส่องพี่อัคร หน้านั้นก็ไม่ค่อยยิ้มไม่ค่อยพูด จะอ้อยพีซนก็ไม่ว่าง พีซนส่ายหัวอย่างเดียว แล้วบอกว่าอย่ามายุ่ง พี่ชอบความโสดของตัวเอง” พูดแล้วก็หัวเราะคิกกับคำพูดของตัวเอง

“เธออย่ายุ่งกับพี่น้องฉันน้าเลย”

“หวงเธออะไร”

“ใช่ หวง” อคินทร์ไม่ได้พูดต่อว่าเขาไม่ได้หวงพี่หวงน้อง แต่เขาหวงหญิงสาวมากกว่า

“หวงน้า ไม่ยุ่งก็ได้ แต่หนูอยากขอความช่วยเหลือ”

เรียวยปากหยักยกยิ้มพลางหัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นคะ หัวเราะทำไมด้วย”

“เข้าใจ ข้าที่เธอยอมพูดติดกับฉันเพราะต้องการความช่วยเหลือจากฉัน ความจริงฉันก็ช่วยเธอไปเยอะแล้วนะ โดยเฉพาะเรื่องวีซ่า”

“เรื่องวีซ่า หนูขอบคุณมากๆ อยู่แล้วค่ะ แต่เรื่องนี้ คุณคิดจะช่วยเหลืออีกสักเรื่องได้ไหมล่ะคะ” ถามแล้วก็ส่งตะกร้ากุหลาบให้ชายหนุ่มถือเดินตาม

“ก็ต้องดูก่อนว่าเรื่องอะไร แล้วได้คำตอบแทนไหม”

“คุณคิดสมกับเป็นนักธุรกิจทายาทศิรานอฟเลยนะคะ”

“แน่นอน พ่อแม่ฉันสอนมาดี”

“หนูอยากขายสวนนี้ค่ะ” เรียวยแขนยกขึ้นชี้ไปรอบๆ สวนซึ่งเป็นของขวัญจากนายหญิงแห่งศิรานอฟที่ให้มาพร้อมโฉนด หญิงสาวคิดว่าจะขอแลกเปลี่ยนเป็นเงินเพื่อเอาไปเป็นทุนในการสร้างเนื้อสร้างตัวที่นิวยอร์กแทน

“จะขายทำไม แล้วไม่เสียดายเหรอ มันเป็นส่วนที่แม่ของเธอสร้างมา กับมือนะ” อคินทร์รับกุหลาบดอกใหญ่มาใส่ตะกร้า กลิ่นของมันฟุ้งกระจาย จนต้องยกขึ้นสูดดมแล้วก็นึกอยากรู้ว่าพวงแก้มสีชมพูของเจ้าของสวนจะมีกลิ่นหอมเหมือนกุหลาบไหม

“หนูอยากเอาเงินไปเป็นทุนตอนอยู่นิวเจอร์ก”

“ไม่คิดจะกลับมาแล้วหรือ ถึงคิดจะขายทิ้ง” เขาถามเสียงเรียบ
อย่างไม่พอใจในการตัดสินใจของหญิงสาว

“แล้วจะให้หนูทำยังไง หนูจะไปๆ มาๆ ไม่ได้หรอกนะ ไม่ใช่
สนามหลวงกับท่าพระจันทร์นี่ หนูก็ต้องตัดของที่สำคัญน้อยสุดทิ้งไป
ก่อนสิ”

“ฉันจะรับดูแลให้สามเดือนก็แล้วกัน ถ้าเธอคิดว่าจะไม่มาจริงๆ ฉัน
จะซื้อไว้เอง”

“กรี๊ด คุณคิดใจดีจัง” ลิลลดากริดเสียงร้องดีใจ เธอโผล่เข้ามาทอด
ร่างสูงแน่นด้วยความลึ้มตัว ก่อนรีบผละออกแล้วหันหน้าหนีไปหาต้นกุหลาบ
ด้วยความขัดเขิน บ้าจริง เธอทำบ้าอะไรก็ไม่รู้ เดี่ยวเขาจะนึกว่าเธออ่อย
หรือยั่ว เพราะจริงๆ แล้วเธอแค่อึดใจมากเกินไปหน่อย

“ใช่ ฉันใจดีเฉพาะตอนที่ทำอะไรให้เธอพอใจนั่นแหละ”

“คุณคิดก็รู้ทันซะทุกอย่างเลย”

“แล้วเอกสารยื่นไปครบแล้วใช่ไหม”

“ค่ะ รอแต่ว่าเขาจะส่งพาสปอร์ตกลับมาแค่นั้น” ร่างเพรียวระหงเดิน
นำกลับไปยังเรือนไม้ที่มันเงียบเหงา เพราะไม่มีมารดาคอยร้องเรียกให้เธอ
ไปกินข้าวหรือช่วยงานอีกแล้ว

“ถ้าได้แล้วก็บอก คีรานอพินดีบริการรับส่งฟรี”

“ขอบคุณค่ะ หนูสงสัยอย่างหนึ่ง คุณคิดก็แสนดีแบบนี้ แต่ทำไมไม่มี
สาวๆ มาควงบ้างคะ หนูเห็นไปทำงานแล้วก็กลับบ้านตรงเวลาทุกวันเลย
อายุเท่าไรแล้วคะ” ถามแล้วก็ยิ้มยิงฟัน พลางทำหน้าล้อเลียน ทำให้กุหลาบ
ในมือหน้าถูกเคาะลงบนจมูกด้วยความมันเขี้ยว แต่เพราะเป็นพันธุ์จาก
ต่างประเทศ หน้าผากของมันจึงแหลมและแข็งกว่าปกติ จึงเกี่ยวปลายจมูก
จนหญิงสาวสะดุ้งและมีเลือดซึมให้เห็นทันที

“อ๊วย” มือเรียวยาวยกขึ้นแตะปลายจมูก

“เอ๊ย ขอโทษ เจ็บมากไหมลิลลี่” เขารีบดึงมือนั้นออกแล้วไล่นิ้ว
เกลี่ยให้ก่อนจะก้มลงจูบซับเลือดที่มันไหลซิบๆ ให้อย่างอ่อนโยนและด้วย
ความลึ้มตัว

3

“คุณคឹท” มือเรียบบางยันแผงอกกล้าไว้ด้วยความตกใจ แต่มือหนาก็ยังรังเอวบางไว้ไม่ยอมปล่อยให้เป็นอิสระ

“ลิลลี่” อคินทร์เรียกเสียงแผ่ว สบตาคนในอ้อมแขนอย่างจริงจัง

“คุณคឹท ปล่อยค่ะ หนูจะจัดดอกไม้” ร่างเพรียวระหงเอ๋ยเสียงสั้น เธอตกใจกับการกระทำไม่น้อย ไม่นึกว่าจะโดนจุใจมแบบไม่ทันตั้งตัว

“ฉันมีเรื่องจะพูดด้วย”

“เรื่องอะไรคะ ปล่อยหนูก่อนสิ” คำขอนั้นทำให้อคินทร์จำต้องปล่อยร่างเพรียวระหงให้เป็นอิสระด้วยความเสียดาย เพราะกลิ่นหอมจากผิวแก้มยังติดอยู่ในความรู้สึก

“ฉันมีข้อเสนอให้เธอเลือก”

“ข้อเสนออะไรคะ” คนถามเสียงสั้น ในใจเต้นรัวพอลๆ กับดวงตาดูหวาดวิตกจนอคินทร์เกือบจะหลุดหัวเราะ ถ้าเขาจะไม่ต้องรวบรวมสมาธิเพื่อจะพูดเรื่องสำคัญกับลิลลดา

“แต่งงานกับฉัน อยู่กับฉันที่นี่ แล้วเธอจะได้ไม่ต้องไปลำบากที่โน่น

นิวยอร์กเป็นเมืองใหญ่แล้วก็อันตรายมากเช่นกัน” อคินทร์ตัดสินใจพูดออกไป เขาหวังว่าลิลลดาจะยอมใจอ่อนและเห็นในสิ่งที่เขาทำให้มาตลอดหลายปี จนยอมตอบตกลงแต่งงานกับเขาโดยไม่มีข้อแม้

“คุณคิดพูดอะไรคะ” ลิลลดาเองก็ตกใจไม่น้อย เธอไม่คิดว่าเขาจะพูดเรื่องนี้ขึ้นม่ายๆ รวากับเขาจนเธอลงทุนทำธุรกิจอะไรสักอย่างมากกว่า

“พูดเรื่องแต่งงาน ถ้าเธอเห็นด้วย ฉันจะได้บอกแต่บอกคุณแม่ เธอก็ช่วยฉันทำงานที่นี้ บริหารงานผ่านไอแพดก็พอแล้ว”

“คุณคิดทำแบบนี้ทำไม”

“เธอจะได้ไม่ต้องไปลำบาก อย่างที่บอก นิวยอร์กอาจจะเป็นสวรรค์ของใครๆ หลายคน แต่มันก็เป็นนรกด้วยเหมือนกัน”

“หนูว่ามันไม่เวิร์กหรอกค่ะ” ลิลลดาบอกเสียงเรียบ เธอต้องบังคับเสียงไม่ให้สั่น เพราะน้อยใจที่คนชวนแต่งงานไม่มีแม่แต่คำบอกรักให้มันใจว่าเขาแต่งงานกับเธอเพราะความรัก ไม่ใช่แต่งงานเพราะกลัวเธอจะไปลำบากที่นิวยอร์ก

“ลิลลี่”

“หนูไม่กลัวความลำบากหรอกค่ะ หนูว่าหนูสู้ได้ สู้ไหว”

อคินทร์รู้สึกเหมือนโดนตบหน้าผาดใหญ่จนซาไปทั้งแถบ เขาไม่คิดว่าจะถูกปฏิเสธ เพราะที่ผ่านมาก็เชื่อว่าการกระทำหลายๆ อย่างก็น่าจะพิสูจน์ได้ว่าเขารู้สึกอย่างไร

“แต่หนูก็ขอให้คุณที่ คุณคิดเมตตาหนูนะค่ะ” หญิงสาวพนมมือขึ้นไหว้อย่างเรียบร้อย ทำเป็นไม่เห็นสันเหลี่ยมคางที่ขบกันจนเป็นสันนูน

“ขอบคุณที่กลัวหนูไปตกระกำลำบาก ถึงกับลงทุนแต่งงานด้วย หนูขอไปเผชิญโชคดูก่อนค่ะ ถ้าไม่เวิร์ก หนูจะกลับมาทำสวนกุหลาบอย่างเดิมก็แล้วกัน เอาเป็นว่าหนูขอจ้างสวนนี้กับคุณคิดเลยดีกว่า ขอเอาเงินก้อนไปเป็นทุนระหว่างทางาน แล้วก็เสียดอกเบี้ยกันไปทุกเดือน โดยหักจากรายได้ของสวนหลังจากจ่ายคนงานอะไรหมดแล้ว”

“ก็! ได้ จะเอาแบบนั้นก็ได้ ถ้าอย่างนั้นเราก็จะทำสัญญากัน แต่บอกก่อนนะว่าธุรกิจก็คือธุรกิจ” อคินท์ตอบเสียงเรียบ แต่ในใจร้อนระอุกับความอวดดีของหญิงสาว ได้ ลิลลี่ แล้วเธอจะได้บทเรียนราคาแพงจากฉัน!

“ได้ค่ะ คุณคิท์ก็จัดการให้หนูด้วยแล้วกัน หนูไวใจคุณคิท์”

“สวัสดีดาร์รับจดหมายด้วยครับ” บุรุษไปรษณีย์ตะโกนขัดจังหวะทำให้ลิลลิดาร์รับดิ่งมือกลับแล้ววิ่งไปยังรั้วหน้าบ้าน

“เซ็นตรงนี้ครับ”

“ขอบคุณค่ะ” ลิลลิดาร์รับของจดหมายขนาดใหญ่มาด้วยความตื่นเต้นเมื่อมันมีตราประทับของสถานทูตสหรัฐอเมริกามาด้วย

“ฉันไปละ แล้วจะให้หนายนัดวันเซ็นสัญญาเรื่องจำนองที่ดินก็แล้วกัน” ร่างสูงบอกด้วยน้ำเสียงเรียบๆ โบกหน้าเฉยเมยกับซองเอกสารสีน้ำตาลที่เขาเชื่อมั่นว่าวิซ่าของลิลลิดาผ่านแน่นอน

“คุณคิท์ไม่อยู่ลึ้นวิซ่ากับหนูก่อนเทอ”

“ฉันมีเรื่องสำคัญต้องทำอีกเยอะ เธอลึ้นไปคนเดียวก็แล้วกัน”

“เดี๋ยวค่ะ” ร่างเพรียวระหว่งมาสวมกอดอคินท์ทางด้านหลัง เธอกระชับอ้อมแขนแน่นด้วยความตึบตันในลำคอ เธอรู้ว่าเขาน้อยใจและเสียใจกับคำปฏิเสธเรื่องแต่งงาน แต่จะให้เธอแต่งงานกับเขาด้วยเหตุผลที่ว่าจะได้ไม่ต้องไปลำบากที่นิวยอร์ก เธอก็ว่ามันเป็นเหตุผลที่ไร้สาระเป็นอย่างมากอย่างน้อยให้เขาพูดออกมาว่า แต่งงานกับเขา เพราะเขาไม่ต้องการให้เธอไปไหนไกลตัวไกลใจ เธอคงไม่ต้องคิดมากและตัดลึนใจแบบนี้

“คุณคิท์ขอโยโกธรทหนูนะ”

“โยกรเรื่องอะไร” เขาถามเสียงเย็นในลำคอ แม้พอจะรู้ว่าหญิงสาวพูดถึงคำขอแต่งงาน

“เรื่องที่หนูปฏิเสธคุณคิท์”

“ไม่เป็นไร เธออย่ามมีสิทธิ์เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง ขอให้เธอโชคดีก็แล้วกัน” เขาจับมือเรียบบางนั้นออกแล้วหมุนตัวมาหา

“ขอให้เธอโชคดีกับชีวิตใหม่ที่กำลังจะมาถึงนะ” อคินทร์จับมือ เรียวบางนั้นขึ้นจุมพิตก่อนตัดใจก้าวเดิน ทิ้งให้ลิลลตามองตามจนแทบล้ม ลายตา เธอถึงกับตีบตันในลำคอเมื่อรู้ว่าจะต้องไปจากบ้านเกิดเมืองนอน ต่อนี้ไปคงต้องต่อสู้ด้วยตัวเอง ไม่มีหนุ่มโสดแสนดีมาคอยปกป้องคุ้มครอง เธออีกแล้ว

“นี่ครับ เซ็นตรงนี่ครับ” คนเป็นทนายใช้ดินสอขีดกากบาทเล็กๆ ลงบนกระดาษเอกสารซึ่งเป็นสัญญาจ้างงานที่ดินระหว่างนางสาวลิลลดา สติธัตร์ณ์ กับ อคินทร์ คีรานอฟ

“และนี่ครับเช็คเงินสด”

“ขอบคุณค่ะ” ลิลลดาจับเช็คมาดู ก่อนจะเบิ่งตาโตตกใจกับตัวเลข ห้าแสนบาท

“อ๊วย ตั้งห้าแสนบาทเลยหรอ แล้วแบบนี้ดอกเดือนละเท่าไรคะ”

“บวกลบคุณหารแล้วก็อยู่ที่เดือนละหนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยบาทครับ จะต้องส่งทุกวันที่สองของเดือน ห้ามขาด ถ้าขาดหนึ่งเดือน สวนก็จะขาด จ้างองนะครับ สัญญานี้มีผลหนึ่งปี”

“อ๊วยตายๆ ทำไมดอกแพงจังเลย แล้วคุณก็ทอยู่ไหน หนูขอคุย ได้ไหมคะ” ลิลลตามองตัวเลขของดอกเบี้ยยแล้วเริ่มหนักใจ เพราะถ้ารายได้ จากสวนไม่พอจ่าย เธอก็ยังไม่รู้ว่ารายได้จากการทำงานที่นิวยอร์กจะมา พอจ่ายตรงนี้หรือไม่

“คุณอคินทร์ติดต่อประชุม แต่ผมจะลองส่งข้อความไปถามดูให้ นะครับ” หญิงสาวได้แต่รับคำ แล้วนั่งรอ เพียงครู่เดียวก็ได้คำตอบว่า

“เชิญคุณลิลลี่ขึ้นไปที่ชั้นเก้าได้เลยครับ”

ลิลลดาเดินออกไปขึ้นลิฟต์ เธอกดหมายเลขตามที่ทนายบอก เพียงชั่ววู้อใจประตูลิฟต์ก็เปิดกว้าง มองเห็นประธานบริหารนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่ ตรงหัวโต๊ะภายในห้องประชุมที่เป็นกระจกใส มีพนักงานหลายคนนั่งฟัง

นโยบายกันอยู่ร่วมลิบคน

“คุณลิลลี่ เชิญทางนี้ครับ” พนักงานต้อนรับชายผายมือเชิญให้เธอเดินตามไปยังห้องรับรองที่โอโถง และถูกจัดตกแต่งเป็นอย่างดีด้วยเก้าอี้หวมนุ่มหนังสีน้ำตาลใหม่ ตั้งเป็นชุดรับแขก เธอต้องยกมือขึ้นกอดดอกเพราะความหนาวเย็นของเครื่องปรับอากาศที่อุณหภูมิเย็นฉ่ำราวกับอยู่ขั้วโลกเหนือ

“ท่านประธานบอกให้รอสักครู่ เพราะยังประชุมไม่เสร็จ ถ้าคุณลิลลี่อยากได้ซากาแพหรืออื่นๆ ก็เชิญที่เคาน์เตอร์นะครับ มีสารพัดเลย รวมทั้งขนมและผลไม้”

“ขอบคุณค่ะ แต่แอร์ที่นี่หนาวจังเลยนะคะ”

“ครับ พวกผมเลยต้องเตรียมเสื้อกันหนาวมาด้วย หนังสือก็มีให้อ่านเล่นนะครับ อยู่ตรงโน้น”

“ค่ะ ขอบคุณ” ลิลดาเลยต้องลุกเดินไปซิงชาร์อันเพื่อตีความเย็นของอากาศ ตีไปแล้วสองถ้วย ท่านประธานอकिनทร์ก็ยังประชุมไม่เสร็จ กำลังคิดจะเปลี่ยนใจกลับไปคอยที่บ้าน ก็ได้ยินเสียงพนักงานคนเดิมพูดขึ้น

“คุณลิลลี่ เชิญครับ”

ร่างเพรียวระหงจึงเดินตามพนักงานไปยังห้องของประธานบริหาร ประตูไม้สีน้ำตาลถูกเคาะเบาๆ ก่อนจะเปิดจนกว้าง ทำให้ลิลดาต้องก้าวเข้าไป จากนั้นประตูจึงปิดสนิท มองเห็นร่างสูงใหญ่เพิ่งจะเปิดประตูเข้ามาทางด้านข้างก่อนเอ่ยทักเสียงเรียบ

“ขอโทษที่ปล่อยให้คอยนะ เธอมีธุระอะไรจะปรึกษาฉันหรือ”

“เรื่องจำนองสวนกุหลาบของแม่ค่ะ”

“ทำไม หรือว่าผู้จัดการฝ่ายสินเชื่อบุคคลไม่ดี” ถ้ามแล้วก็ถอดเสื้อสูทออกจากตัว จากนั้นจึงเดินมาทางคลุมไหล่ให้

“ท่าจะหนาว เอาเสื้อฉันคลุมไว้ก่อนก็ได้ เพราะดูท่าแล้วคงคุยยาว”

“ขอบคุณค่ะ” ลิลดาได้รับมาสวม เธอพบว่ามันอบอุ่นขึ้นอย่างประหลาด ก่อนจะมีเสียงเคาะประตูแล้วเปิดเข้ามา

“ท่านจะให้จัดอาหารกลางวันเลยไหมครับ”

“ไม่เป็นไร เอาไว้ก่อน อ้อ ขอกาแฟสักถ้วยเถอะ” เลขาฯ ชายรับคำ แล้วปิดประตูให้สนิทเหมือนเดิม

“คุณคียังไม่ได้กินข้าวกลางวันหรอกนะ หนูมากวนหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไร คุณเรื่องธุระของเธอต่อเถอะ”

“เรื่องสวนนะค่ะ เงินที่ให้มาทำแสนแล้วหนูต้องเสียดอกเบี้ยเดือนละหมื่นกว่าบาท หนูกลัวจะหาเงินส่งไม่ไหว”

“ความจริงดอกเบี้ยที่ทางนายบอกเธอมันก็คือมาตรฐานของสถาบันการเงินศิราณอฟ เราปล่อยเงินกู้ตั้งแต่พันล้านหมื่นล้าน จนมาถึงระดับล่างคือหนึ่งแสนถึงหนึ่งล้านก็ใช้ราคาดอกเบี้ยแบบเดียวกัน เธอยังดีตรงที่ว่ามีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ถึงได้ยอดสูง ถ้าไม่มีก็คงจะไม่ผ่าน” บอกแล้วก็หันไปรับถ้วยกาแฟจากเลขาฯ ที่เปิดประตูเข้ามาเสิร์ฟพร้อมของว่าง จากนั้นก็ล่าถอยออกจากห้องไปอย่างรู้หน้าที่

“ถ้าอย่างนั้นหนูขอกู้แค่ห้าหมื่นได้ไหมคะ ดอกเบี้ยจะได้น้อยหน่อย”

“เธอจะเสียเปรียบนะ ถ้าที่ดินผืนนั้นขาดจำนอง”

“แต่ถ้าหนูหาเงินได้ครบก่อน มันก็ไถถอนได้ง่ายขึ้นไม่ใช่หรือคะ” ลูกหนี้บอกด้วยความเชื่อมั่นว่าเธอจะต้องทำสำเร็จ

“ถ้าเธอต้องการแค่นั้นก็ตามใจ ฉันจะบอกผู้จัดการฝ่ายสินเชื่อให้”

“ขอบคุณค่ะ” ลิลลดายกมือขึ้นไหว้ เธอรู้สึกถึงอาการเฉยเมยและเย็นชาได้เป็นอย่างดี อาจเป็นเพราะคำปฏิเสธขอแต่งงานทำให้เขาถอยห่างไปไม่ให้ความสนิทสนมเหมือนเดิม

“หนูกลับก่อนนะค่ะ”

“เธอพร้อมจะเดินทางเมื่อไร” คนถามยังก้มหน้าก้มตาอยู่กับการเซ็นเอกสาร

“ถ้าเรื่องจำนองสวนตรงนี้เสร็จเมื่อไร หนูก็เดินทางได้เลย เพราะกระเป๋าก็จัดพร้อมแล้ว”

“โอเค ถ้าอย่างนั้นก็วันศุกร์นี้แล้วกัน คีรานอฟมีกำหนดบินไปนิวยอร์กพอดี ฉันจะต้องไปจัดการเรื่องงานทางโน้นด้วย เจอกันตอนสี่ทุ่มคืนวันศุกร์ก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะ จะให้หนูไปเจอที่สนามบิลเลเยอร์หรือว่ายังไงคะ”

“เธอรอฉันที่บ้านนั่นแหละ” คนพูดลุกยืน ก่อนเก็บปากกาเหน็บกระเป่าเสื้อเซ็ท

“ฉันจะออกไปเจอลูกค้า ไปพร้อมกันสิ เป็นเพื่อนกินข้าวกลางวันหน่อยแล้วกัน ถือเสียว่าฉันเลี้ยงส่งเธอก็ได้” คำชวนนั้นทำให้ลิลลดาปฏิเสธไม่ลง เธอจึงเดินออกจากห้องทำงานพร้อมกับท่านประธานที่ลูกน้องหลายคนต่างก็เอ่ยทักเจ้านายอย่างนอบน้อม

“ฉันส่งเธอแค่นี้ละ ขอบใจมากที่เป็นเพื่อนกินข้าว” อคินทร์จอดรถอยู่ตรงถนนด้านหน้าของสวนกุหลาบลาดดา หลังพาหญิงสาวไปกินข้าวที่โรงแรมแห่งหนึ่ง

“ขอบคุณคุณคืดที่เช่นกันค่ะ” ลิลลดายกมือไหว้ กำลังจะเปิดประตูลงจากรถก็ถูกมือหนารั้งข้อมือไว้

“ความจริงฉันอยากจะถามเธออีกครั้งถึงเรื่องแต่งงาน แต่ฉันรู้ว่าคำตอบคงเหมือนเดิม”

“หนูขอบคุณคุณคืดที่ให้โอกาสหนูค่ะ” มือเรียวสวยขยับจะยกขึ้นไหว้ แต่อคินทร์ก็รั้งมือนั้นขึ้นกดจูบหน้าๆ

“ไปไหน ถ้าไม่มีใครดูใจ ก็อย่าลืมนึกถึงฉันนะลิลลี่”

“คุณคืด” ลิลลดาถึงกับตีบตันในลำคอเพราะตื่นตันกับคำพูดของอคินทร์ คีรานอฟ

“ฉันไม่อยากให้เธอต้องไปลำบากนั่นแหละ นิวยอร์กเป็นเมืองใหญ่เป็นมหานครเอกของโลก มันมีหลายสิ่งหลายอย่างที่คาดเดาอะไรไม่ได้ โดยเฉพาะอันตรายจากผู้คน ก็ฝากให้เธอเอาไปคิดด้วยแล้วกัน”

“คะ หนูจะจำคำพูดคุณคิที่ไว้ ขอขอบคุณอีกครั้งนะคะ” ลิลลดาสวมกอดคนตัวโตแน่น ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำหอมราคาแพงจนเธอเพลอสุดดมอย่างสดชื่น ก่อนจะผละออกแล้วยื่นปากไปจูบสั้นเหลี่ยมคางบีกบีนอย่างอ่อนหวาน

“หนูขอให้คุณคิทพบคนที่รู้ใจ...” หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบ เรียวกปากหยักก็ฉกลงมาปิดแล้วบดขยี้ไล่เล็มก่อนส่งลิ้นร้อนชื้นเข้าไปทักทาย มอมลัมผัสที่ดูดีมีให้ มือเรียบบางได้แต่ประท้วงด้วยการทูปแพงออกล้ำ แต่ดูเหมือนมันจะแรงไม่พอ หรือเธอหมดแรงเสียก่อนจึงถูกรวบไว้ในอ้อมกอด

“คุณคิท”

“ฉันไม่ชอบคำอวยพรแบบนี้ เพราะฉะนั้นอย่าพูดให้ได้ยินอีก”

“ได้คะ หนูจะไม่พูดแล้ว ปล่อยลิตคะ” ร่างในอ้อมแขนบอกเสียงสั้น เพราะยังตกใจไม่หายกับการจู่โจมในครั้งนี้

“ดีมาก ไปเถอะ ฉันต้องไปเจรจากับลูกค้าต่ออีก”

ร่างเพรียวระหงลงจากรถ เธอยืนรอจนไฟสีแดงของท้ายรถลับไปจากสายตา พลายยกมือขึ้นแตะริมฝีปาก ความเร้าร้อนนwabหวมยังรู้สึกได้ ไม่นึกว่าเขาจะพูดเรื่องแต่งงานขึ้นอีกครั้ง ซึ่งเขาก็ยังเหมือนเดิม นั่นก็คือกลัวเธอไปตระกะกำล้าปากอยู่ที่ไหน ทำไมเขาไม่บอกว่ารักเธอ แคคำเดียวสั้นๆ เธอก็จะไม่ไปไหนให้ไกลจากเขาเลย

ลิลลดาได้แต่ทอดถอนใจก่อนเดินเข้าบ้าน มองเห็นกุหลาบในสวนไม่ชูช่อเหมือนเคย ก็ได้แต่หนักใจ และคิดไปถึงมารดาที่ดูแลกุหลาบได้งดงามแทบทุกดอก ในขณะที่เธอเป็นแค่ลูกลมมือมีหน้าที่ส่งกุหลาบให้ศิรานอฟ และต้องเขียนหนังสือ การเลี้ยงบำรุงกุหลาบจึงตกเป็นของมารดาคนเดียว แล้วนี่แม่เสียชีวิตไปแค่เดือนเดียว กุหลาบก็ดูจะเหี่ยวเฉาตามไปด้วย

อคินทร์อยู่ในชุดสูทกลางคืนสีขาวยิ่งชุด เขาติดโบสิดำไว้ตรงกระดุมเม็ดบนสุด ใบหน้าแดงกำเพราะฤทธิ์เหล้าที่ดื่มแสดงความยินดีใน

งานเลี้ยงฉลองแต่งงานของ อาซา คีรานอฟ พี่ชายฝาแฝดคนที่สองภายใน
อาณาจักรของคีรานอฟ มีแขกเหรื่อมาร่วมงานกันมากมาย และการแต่งงาน
ครั้งนี้ก็ถูกกล่าวขวัญในวงกว้างระดับประเทศ พวกเขาจึงต้องทำหน้าที่
ต้อนรับกันอย่างเต็มที่ เพื่อไม่ให้ตระกูลคีรานอฟทางฝั่งบิดา และตระกูล
บูรพาพิพัฒน์ของฝั่งมารดาต้องเสียชื่อเสียง ภาพข่าวจะต้องนำเสนอไปใน
ทางที่ดี สวยงาม และถูกต้องทุกอย่าง กว่าจะงานจะเสร็จสิ้นก็เล่นเอาพี่น้อง
ตระกูลคีรานอฟแทบจะหมดแรง ยิ่งบ่าวสาวด้วยแล้วดูจะเหนื่อยยิ่งกว่า
อีกเท่าตัว

“มายืนอยู่ตรงนี่เองเธอ” อชิรวัดมันเอ่ยทักพร้อมแก้วแชมเปญในมือ

“อืม แยกน่าจะกลับเกือบหมดแล้วมั้ง” อคินทรตอบรับอย่างเหนื่อยๆ
เพราะกำลังคิดถึงลิลลี่จนแทบคลั่ง หลังหญิงสาวบินไปนิวยอร์กได้หนึ่ง
สัปดาห์แล้ว ซึ่งเป็นหนึ่งสัปดาห์ที่เขาารู้สึกว่าทรมานใจอย่างมาก ไม่มีเสียง
ใดๆ คอยเรียกคุณศัพท์ให้ได้ยิน ไม่มีร่างเปรี้ยวบางในสวนกุหลาบให้เขา
เดินไปพุดคุยด้วยเหมือนเคย

“ประมาณนั้นแหละ เห็นบ่าวสาวรับแขกแล้วเหนื่อยแทน นี่ถ้าเป็น
งานฉันนะ ขอพาคู่หญิงหอบผ้าหนีดีกว่า ยุ่งยากวุ่นวายนัก แต่จริงๆ แล้ว
ฉันว่าอยู่เป็นโสดสบายใจกว่า ชีวิตคู่สำหรับฉันนะบอกเลยว่ามันเป็น
มหันตภัยร้ายแรงมากๆ”

“นายพูดแบบนี้ นั่นแสดงว่านายยังรักใคร่ไม่เป็น”

“นายมันอยู่ในโลกสี่ชมพู่มากไปแล้วคิห์ ฉันจะเตือนให้ว่าชีวิตโสด
มันหอมหวานมากเลยนะ นายจะไปหาห่วงผูกคอทำไม”

“ฉันถึงบอกนายไงล่ะซิน ที่นายพูดแบบนี้เพราะนายยังไม่มีคนรัก”

“แล้วไงล่ะคิห์ นายรักลิลลี่ก็ปีมาแล้ว ป่านนี้ได้แอมหรือยัง”

คนเป็นพี่หัวเราะพลางสาดแชมเปญรสเลิศเข้าปากไปเกือบค่อนแก้ว
เพราะรู้ว่าเขาใช้เวลาหลายปีในการตามรักตามเฝ้าตามเอาใจ เพื่อที่วันหนึ่ง
ข้างหน้าลิลลิตาจะตอบตกลงแต่งงานด้วยโดยไม่มีเงื่อนไข แต่คำปฏิเสธ

สองครั้งสองหนทำให้เขาแทบถอดใจ แต่ที่ยังถอดไม่ได้ก็เพราะว่าความรักมัน
ล้นอยู่ในอก ไม่ว่าจะขอตจะตักทิ้งอย่างไร มันก็ยังเอ่อล้นขึ้นมาเหมือนเดิม

“ถามแล้วเงียบไม่ตอบ ทำหน้าเครียดแบบนี้ ฉันว่านายมีสิทธิ์
กินแห้วมากกว่าจะได้กินลิลลี่นะ”

“ลิลลี่ไม่ใช่แห้วที่ฉันจะหยิบขึ้นมากินง่ายๆ นะซิน”

“ถ้ามันยากขนาดนั้น นายจะมีคนรักไปทำไมวะคิท มีแล้วปวดหัว ลูมี
คู่คงไปวันๆ ไม่ดีกว่าเธอ”

“สักวันนายจะกลืนน้ำลายตัวเอง”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง แต่ตอบฉันมาก่อนว่านายเฝ้าลิลลี่มากี่ปีแล้ว
เมื่อไรเขาจะเซย์เยสกับนายชะที”

“ความรักมันต้องใช้เวลานะซิน”

“นายอย่ามาเฉีใจจริงๆ แล้วนายใช้เวลากับลิลลี่เยอะมากไปแล้วด้วย
ปานนี้ก็น่าจะขอแต่งงานได้แล้ว นี้อะไร ปล่อยให้บินไปนิวยอร์ก นายลอง
คิดดูนะ อยู่ใกล้ยังไม่สำเร็จ แล้วอยู่ไกลก่อนโลกขนาดนั้น คิทเอี้ย เคย
ได้ยินคำนี้ไหม รักแท้แพ้ระยะทาง”

“ไ้อ้บ้าซิน ฉันอยากจะเอากำปั้นยัดปากนายจริงๆ เลย” คนเป็นที่
สบตอย่างหงุดหงิดกับคำพูดแทงใจดำของน้องชายคนสุดท้อง เขาต้องดื่ม
แชมเปญจนหมดแก้ว เมื่อยอมรับว่าเริ่มกังวลและเริ่มคิดมาก เพราะเคยเห็น
มาหลายคู่แล้วที่ต้องเลิกกันเพราะระยะทาง

“รักเขา ลืมเขาไม่ได้ก็ตามไปสิ”

“ก็ว่าจะตามไปอยู่แล้วละ ถ้าครั้งนี้ไม่สำเร็จ ฉันจะอยู่เป็นโสดเป็น
เพื่อนนาย” พูดแล้วก็ขำ เพราะรู้ใจตัวเองว่าคงไม่มีทางลืมลิลลี่ตาได้ ยิ่งอยู่
ไกลแบบนี้ ความคิดถึงยิ่งทำงานหนักมากขึ้น ทั้งที่เขาเพิ่งจะบินกลับมา
หลังบินไปส่งหญิงสาวถึงนิวยอร์กด้วยตัวเองเมื่อสัปดาห์ก่อน

“พั่นกันใหม่คิท หาค่าขนมเข้ากระเป๋าสักร้อยล้าน”

“อะไร นายมันงกนะซิน อี้อักอะไรก็พั่นเอาเงิน แต่ส่วนมากนาย

จะเล่นแพ้นะ”

“ไม่กล้าหรอก” คนเป็นน้องทำทายเป็นท่าที่กวนโทโส

“พนันอะไรว่ามา แต่บอกไว้ก่อนนะว่าถ้าแพ้ห้ามโววาย แล้วก็ห้ามขอเงินคืน”

“รู้ไหนแล้วพี่ชาย เอาจั๊นนะ ถ้านายยังหาทางแต่งงานกับลิลลี่ภายในสามเดือนไม่ได้ นายจ่ายฉันร้อยล้าน”

“นายคิดว่าฉันทำไม่ได้หรือนี่สิ”

“ถ้านายทำได้ก็เก่งละวะ เผื่อเขามากี่ปียังกินแต่แห้วมาตลอดเลย” อชิรวัดณ์พูดไปหัวเราะไปเพราะคิดว่าพี่ชายไม่มีทางทำได้

“สามเดือนนะ ฉันบินไปถึงนิวยอร์กเมื่อไร เริ่มจากวันนั้นก็แล้วกัน”

อชิรวัดณ์ยื่นมือให้พี่ชายจับเข่า

“ฉันว่านายทำไม่ได้แน่ๆ”

“สงครามยังไม่จบ อย่าเพิ่งนับศพทหารสิน้องชาย”

“พวกนายนัดทำสงครามอะไรกัน” อัศวินทร์ ทายาทลำดับที่สี่ของคิรานอฟเดินมาพร้อมกับแก้วแชมเปญในมือ

“ฉันทำพนันกับตีที่ว่าถ้าภายในสามเดือนตียังไม่ได้แต่งงานกับลิลลี่ ตีต้องเสียให้ฉันร้อยล้าน”

“สนใหม่ล่ะ” อคินทร์เอ่ยชวนน้องชายอย่างนิกสนุก

“เออสนใหม่ล่ะอัคร เอ๊ะ หรือจะพนันกับอัครต่างหากดีวะ น่าสนเหมือนกันนะ” อชิรวัดณ์หัวเราะชอบใจที่พี่ชายเริ่มแยกเขี้ยวใส่

“นายไม่ต้องยุ่งกับฉันเลยซิน”

“เออ ไม่ยุ่งก็ได้ แต่งานนี้นายมองว่าใครจะแพ้ชนะหรืออัคร”

อัศวินทร์หัวเราะหึๆ พลังมองเห็นพี่ชายคนกลางที่กำลังจ๋มเพราะฤทธิ์แชมเปญที่ดื่มไปหลายแก้ว

“ลิลลี่บินหนีไปทำงานถึงนิวยอร์ก ขนาดอยู่ไกลยังไม่สำเร็จ อยู่ไกลแบบนี้ฉันว่าตีพลาดๆ ไร้แห้วแทนกุหลาบแล้วละซิน”

“นายอย่ามาแซวฉันเลย ตัวนายเถอะอัคร เด็กที่เลี้ยงไว้โตหรือยัง พุดขอบคุณหรือสวัสดิ์คุณพ่ออัครได้แล้วใช้ไหม ถ้าได้ก็พามาไหว้พี่ๆ น้องๆ ด้วยสิ แต่ติดกับคุณแม่จะได้แจกตั้งค์ให้” อคินทร์ตอกกลับอย่างหน้าตาเฉย

“นายทำเป็นปากดีนะคิท ฉันนะมันหมูในอวย แต่นายนะจะหมูหรือจ่า ยังไม่รู้เลย”

“ไอ้พวกนี้พอได้ก็ทำเป็นนรุมน อย่าให้ถึงเวลาของตัวเองบ้างก็แล้วกัน”

“เออ แต่จะว่าไปแล้ว อัคร เด็กนายรับปริญญาเมื่อไรเธอ”

“นายก็วกกลับมาหาฉันจนได้นะซิน ไม่คุยด้วยแล้ว กลับตีกว่า” ร่างสูงของอัครวินทร์หมุนตัวกลับ หมุดอารมณ์จะคุย เพราะโดนล้อเรื่องความลับส่วนตัวของเขา

“อ้าวอัคร อะไรวัว ถามแค่นี้ก็หาเรื่องกลับเลยเธอ ฉันรู้ว่านายจะรีบไปกล่อมเด็กนอน ต้องรีบนอนเร็วใช้ไหม เดี่ยวสุขภาพจิตเสีย” อชิรวัดณ์ร้องถามไล่หลังพร้อมเสียงหัวเราะของพี่ชายคนกลาง ในขณะที่อัครวินทร์โบกมือให้

“อาซิน อาคิท” เด็กชายอาร์เธอร์ในชุดสูทสุดเท่ร้องเรียกมาแต่ไกล เมื่อผู้เป็นพ่อและมารดาจูงมือพากันเดินมาหา

“คิท ไม่ใช่ว่าอาร์เธอร์ไม่น่ารักนะ แต่เด็กคือพายุไซโคลนสำหรับฉันมากๆ เลย” น้องชายคนสุดท้ายท้องกระซิบบอก

“อาร์เธอร์น่ารัก หล่อ ช่างพุด ถ้าฉันมีลูกก็ขอให้น่ารักแบบอาร์เธอร์นี่แหละ” อคินทร์บอกยิ้มๆ พลังทรุดเขาลงเมื่อเด็กชายตัวน้อยเดินมาถึง

“มาให้หอมแก้มที่อาร์เธอร์” คำขอร้องทำให้เด็กชายตัวน้อยต้องเอียงแก้มให้ เรียกรอยยิ้มเอ็นดูจากพ่อแม่และผู้เป็นอาได้เป็นอย่างดี

“พวกนายมายืนทำอะไรกันอยู่ตรงนี้ ฉันเห็นนายอัครเพิ่งจะเดินออกไป ถามก็บอกว่าจะไปที่เพนต์เฮาส์กรุงเทพฯ โน่น”

“คงกลัวเด็กนอนไม่หลับมั้ง” อชิรวัดณ์พุดกั้วหัวเราะ ก้อนเอี้ยวตัวบิดขี้เกียจ เขาก็มลงหอมแก้มหลานชายไปหนึ่งพอดใหญ่

“ฝันดีนะอาร์เธอร์ อาไปละ”

“จะไปแล้วหรือคะคุณชิน”

“นายชินมันจะออกไปแสวงหาอิสรภาพนะคุณอัญ” อคินทร์เป็นฝ่ายตอบพี่สะใภ้คนโตเสียเอง เมื่อน้องชายคนสุดท้องหอมแก้มหลานชายแล้วก็เดินหนีไปตั้งอๆ

“แล้วนายสะเคีท ทำไมปล่อยให้ลิลลี่ไปนิวยอร์ก โกลขนาดนั้นไม่กลัวโดนฉกหรือ”

คนเป็นน้องหัวเราะพลางส่ายหน้าอย่างนึกขำที่พี่ๆ น้องๆ ของเขาดูจะห่วงเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

“อัญว่าวันนี้คุณเคีทคงตอบไปหลายคนแล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ สงสัยผมต้องบินไปนิวยอร์กคืนนี้เลยละมัง”

“ฉันว่านายควรปรึกษาแต่กับคุณแม่ก่อนก็ดีนะ งานบริหารที่โน่นน่าจะมึ่ปัญหาหนักหน่อย”

“เห็นแต่ดื่บนอนอยู่เหมือนกัน งานนี้ฉันเหมาะที่สุดที่จะเดินทางไปจัดการละมัง” ร่างสูงหัวเราะพลางก็มลงหอมเด็กชายอาร์เธอร์อีกครั้ง

“อาไปก่อนนะ แล้วเจอกันครับสุดหล่อ”

“อัญอวยพรให้คุณเคีทประสบความสำเร็จนะคะ”

อคินทร์เอ่ยปากขอบคุณก่อนจับมือกับพี่ชายคนโตแล้วเดินออกจากบริเวณนั้น เขาขับรถกลับไปตรงกลับบ้านพักส่วนตัว มาถึงแล้วก็รู้สึกเหงาจับใจ มองผ่านต้นไม้ใบหญ้าไปจนสุดสายตาซึ่งเป็นบริเวณที่ตั้งของสวนกุหลาบลัดดาที่เจ้าของลงทุนจำนองในราคาห้าหมื่นบาทเพราะไม่อยากจะเสียดอกเบี้ยยเยอะ จากนั้นก็ให้หักจากรายได้ของกุหลาบที่ขาย เขาไม่อยากจะบอกเลยว่า กุหลาบไม่ได้สวยงามดอกใหญ่เหมือนตอนน้ำลัดดาอยู่เลยสักนิด

ร่างสูงยกยิ้มมุมปาก รู้ว่าเขาสามารถทำให้กุหลาบกลับมาสวยงามได้ เพียงแค่จ้างทีมงานมืออาชีพมา แต่เขาจะไม่ทำ เพราะเขาจะตัดนิสัยยวดดี

ของลิลลดา จะได้ว่ารู้ว่าการปฏิเสธคำขอแต่งงานของเขานั้นไม่ใช่เรื่องดีเลยสักนิด

แต่ความคิดถึงทำให้ต้องจับจักรยานขึ้นตั้ง แล้วปั่นไปยังสวนกุหลาบ ลัดดา ความมืดปกคลุมไปทั่วบริเวณ แต่เขาก็มองเห็นภาพชัดเจนตั้งแต่เด็กหญิงลิลลดาวิ่งตามเขาไปทั่วสวนแห่งนั้น พอโตเป็นเด็กสาววัยสิบห้า ความงามยิ่งฉายชัด โดยเฉพาะพวงแก้มก็ยังคงแดงระเรื่อมาตลอด แต่อะไรก็ไม่เข้าเท่าตอนที่ตกลงไปในปลักโคลนห้องร้องด้วยกันในขณะที่มีแม่หมูกับลูกหมูกำลังคลุกดินโคลนเล่นกันอยู่นั้น ด้วยความที่เขามองไม่ชัดความเป็นห่วงทำให้พาเข้าไปจับตัวลูกหมูแทน คราวนั้นเขาโดนตวาดแล้วลิลลดาก็วิ่งหนี

ร่างสูงลงจากจักรยานแล้วเดินเข้าไปในดงกุหลาบ ปลายนิ้วแตะลงบนกลีบกุหลาบสีแดงสดพวยๆ กับพวงแก้มของลิลลดา นึกถึงวันที่เขาจูบหญิงสาวในรถเพราะไม่ยอดยีนคำอวยพร จูบนั้นทำให้เขายังนึกถึงทุกคืน และก็ไม่อยากจูบแค่ปาก แต่อยากจูบไปถึงส่วนอื่นๆ ด้วยเช่นกัน นี่ก็มาถึงตรงนี้ทำให้ต้องถอนหายใจเบาๆ

เธอจะคิดถึงฉันเหมือนที่ฉันคิดถึงเธอไหมนะ ลิลลดา

